EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 294, Ağustos 2014

Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir!

Hadımköy'de kopan fırtına!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy'de kurulu Greif fabrikasında beklenmedik bir patlama oldu. Büyük bir Amerikan tekeline ait bu çuval fabrikasında adeta bir fırtına koptu. Tıkanan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Greif yönetiminin küstahça dayatmalarına ve restine, işçiler aynı gün fabrikayı işgal ederek tokat gibi bir yanıt verdiler. Başta Özel Güvenlik olmak üzere Amerikan tekelinin tüm temsilcileri, yüzlerce işçinin yuhalamaları eşliğinde fabrikadan kovuldular. Uzun ayların ürünü sağlam bir taban örgütlenmesi sayesinde yumruk gibi birleşmiş 600 Greif işçisi, "İşgal Grev Direniş!" şiarıyla fabrikaya el koydu ve fiili bir grev başlattı. Böylece yıllardır benzer binlercesi gibi bir sömürü cehennemi olarak iş gören Greif fabrikası, bir anda sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline gelmiş oldu. Direniş anında Greif Dudullu fabrikasında da yankılanarak kısmi bir direnişe yolaçtı.

"Dilene dilene değil, DİRENE DİRENE KAZANILIR!.."

Direnişçi işçiler aynı gün eylemlerini kamuoyuna, *"Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok! Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!"* başlıklı bir bildiri ile duyurdular. Alışılmadık bir eylem tarzıyla ortaya çıkan Greif direnişçilerinin bildirisinden de alışılmadık bir ses yükseliyordu. Daha bildirinin başlığı üzerinden kendini kuvvetlice duyuran bu ses, sınıf bilinçli devrimci işçilerin sesiydi: "İşçinin ekmekten önce onura ihtiyacı olduğu"nu vurguluyor, "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" diye çınlıyordu. Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlar'dan, yakın zamanlara ait Güney Kore'li işgalci Ssangyong işçilerinden söz ediyor, kendi direnişleri ile sınıf hareketi tarihine malolmuş bu direnişler arasında tarihsel, politik ve moral köprüler kurarak sözü şuraya bağlıyordu: *"Biz işçiler, tarihimizi tanıdıkça büyük işler başarmak için gereken kuvveti kendimizde daha çok bulmaktayız, her geçen gün..."*

Bildirinin tümüne hakim bu devrimci bilinç Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzenine cepheden saldırıyor, emperyalist savaşları ve işgalleri mahkum ediyor, mazlum halklarla dayanışmasını ilan ediyor ve ekliyordu: *"Biz işçiler ise tek bir İŞGAL tanıyoruz, o da sırtımızdan geçinenlerin özel mülkiyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı SAVAŞ biliyoruz, o da köleliğe sona*

erdirmek için verdiğimiz sınıf savaşıdır."

Baştan sona devrimci bir direniş manifestosu olan ve sınıf hareketi tarihine bir onur belgesi olarak geçecek olan bildiri, sınıf hareketini tüm cephelerde yıkıma götüren ve bugünkü kötürüm durumun baş sorumlusu olan sendika bürokrasisine karşı da açık bir sınıf bilinci ve tutumu sergiliyordu: *"Hemen hemen bütün sendikaların başlarına çöreklenmiş sendika patronları 'hem kazandırıp hem kazanacağız' yalanlarıyla bizi oyalıyor ve patronları kolluyorlar. Ancak bilmeliyiz ki sendika patronlarının dediği gibi dilene dilene kazanılmıyor. Mücadele tarihimizin sayısız kez gösterdiği gibi ancak, DİRENE DİRENE KAZANILIR!"*

Bunda ne denli haklı olduklarını direnişin seyri bütün açıklığı ile bir kez daha gösterdi. Direnişin silinmez kazanımları üzerinden olduğu kadar, çok yönlü ihanetin dipsiz çukuru üzerinden de...

"İşgal, Grev, Direniş!"

Direnişin daha ilk gününden itibaren ve haftalar boyunca Greif'in direnişçi işçileri, eylem ve örgütlenme düzeylerinin hiç de bildirilerinden yansıyan bilinçten geri kalmadığını dosta düşmana gösterdiler. Militan bir inisiyatif ile fabrikaya el koyan direnişçiler, lafı hiç dolandırmadan, kendilerini "İşgalci Greif İşçileri", fabrikalarını "işgal fabrikası" olarak tanımladılar. İşçi sınıfının direnen kesimlerine söylem ve eylem olarak daha şimdiden mal olmuş bulunan "İşgal, Grev, Direniş!" şiarını yükselttiler.

Böylece fiili eylemlerinin tüm meşruiyetine cepheden sahip çıkmakla kalmadılar, sınıf hareketine vurulmuş ikili bir prangayı da bir arada parçalayıp attılar. Bir yandan sınıfı soluksuz ve çaresiz bırakan yasal cendereyi, öte yandan bu cendereyi esas alarak ya da onun ardına sığınarak sınıfın örgütlenme ve direnme kapasitesini döne döne felce uğratan sendikal teslimiyeti ve ihaneti. Anlamına ve önemine Kavel ile Greif kıyaslaması üzerinden ayrıca işaret edeceğimiz bu tutum, Greif Direnişi'nin sınıf hareketinin bütününü kesen ve geleceğe kalan en önemli kazanımlarından biridir.

"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"

Direnişin daha ilk gününde yüzlerce direnişçi işçi, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" pankartı ardında coşkulu bir gösteri gerçekleştirdiler. Böylece Haziran Direnişi'nin sonraya kalan en önemli şiarı üzerinden toplumsal muhalefetle cepheden politik ve moral bir bağ kurmuş oldular. Ama bu kadarla kalmadılar; burçlarıyla adeta bir kaleyi andıran Greif fabrikasının duvarlarından kendi elleriyle dokudukları bezlerden dev pankartlar sallandırdılar. Direniş kalesi binlerce polisin katıldığı baskınla ele geçirilene kadar asılı kalan bu pankartlardan biri, şu temel sloganı taşıyordu: *"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"*.

Bu, Haziran Direnişi'nin direnme ruhunu kuşanan ve onun kazanımlarına sahip çıkan Greif Direnişi'nin, açık ve net bir sınıf bilinci ve tutumuyla, Haziran'ı tam da aşılması gereken en kritik noktadan aştığının bir göstergesi idi. Birbirini tamamlayan bu ikili tutum, Greif Direnişi'nin sınıf hareketi cephesinden bir başka temel önemde kazanımı oldu. Bu sayededir ki Haziran Direnişi'nden arta kalan ve ne iyi ki geleneksel sol tarafından denetim altına alınamayan yerel inisiyatifler, Greif direnişi karşısında samimi bir heyecan duydular ve onu aynı samimiyetle sahiplenip olanakları ölçüsünde desteklediler. Bunun önemini daha iyi değerlendirebilmek için, geleneksel solun büyük bir bölümünün görkemli bir işçi direnişini utanç verici bir sessizlik ve ilgisizlikle karşılaması, iki ay boyunca onu adeta boş gözlerle izlemesi gerçeğini gözönünde bulundurmak gerekir.

Fabrikanın dar sınırlarına hapsedilmeyen direniş!

İşgal fabrikası Greif işçileri için yalnızca bir eylem üssü idi, eylem alanı ise olanaklı olan her yerdi. Bu, yani direnişi fabrikanın

dar sınırlarına hapsetmemek, onu aynı tekelin öteki fabrikalarına, kendini çevreleyen işçi havzasına, giderek tüm kente, giderek tüm Türkiye'ye ve nihayet tüm dünyaya duyurmak için azami çaba harcamak, bu doğrultuda her türlü eylemli girişimde bulunmak, Greif Direnişi'nin geleceğe örnek bir davranış olarak kalan bir başka önemli kazanımıdır. Greif direnişçileri kendi eylemlerinin sarsıntısı altında Greif'in Dudullu fabrikasında patlak vermiş direnişi büyütmek, direnişi aynı tekelin aynı yöredeki öteki iki fabrikasına yaymak için birçok gözüpek girişimde bulundular. Rıdvan Budak çetesinin hesabı mutlak biçimde sorulacak katmerli ihaneti olmasaydı bunda başarı da sağlayacaklardı ve bu da direnişin kesin başarısı anlamına gelecekti.

Greif direnişçileri milyonlarca işçi için kölece çalışma ve yaşam demek olan taşeron sistemine karşı yaktıkları isyan ateşini, bizzat hazırladıkları bildiriler üzerinden bulundukları yörede öteki fabrikalara da yaymaya çalıştılar. Lüleburgaz'da bulunan Zentiva fabrikasında işçiler, keyfi işten atmalara karşı Greif'in ruhundan da etkilenerek fabrika işgali gerçekleştirince, direnişçi işçiler anında onları eylem yerinde ziyaret edip güç ve umut aşıladılar. Aynı şekilde Greif işçileri, direniş dönemi boyunca gerçekleşen toplumsal eylemlere etkin biçimde katıldılar. Her fırsatı kullanarak kendi seslerini soluklarını tüm İstanbul'a yaymaya çalıştılar. Haftalar boyu süren bu örgütlü militan tutum, bu örneği az görülmüş etkin inisiyatif, direnişin tüm ülkede ve özellikle Avrupa'da yankılanması ile karşılığını bulmuş oldu.

Fabrika ve bölüm komitelerine dayalı taban örgütlenmesi

Nihayet Greif Direnişi'nin tüm bu başarısının gerisinde yatan ana etkene gelmiş oluyoruz: Fabrika ve bölüm komitelerine dayalı taban örgütlenmesi! Greif işçileri direnişi önceleyen bir yıl boyunca sınıf bilinçli devrimci işçilerin yoğun gayretleri ve başarılı önderliği altında fabrika ve bölüm komiteleri halinde örgütlendiler. Fabrikanın genelinde bir üst komite ve altta 14 bölüm komitesi kurdular. Bu yapı sayesinde taşeron sisteminin paralize edici tüm etkisini kırdılar ve 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada altıyüz işçiyi kapsayan birleşik bir örgütlü güç yarattılar.

Denebilir ki bu, Greif Direnişi'nin en büyük üstünlüğü, tüm öteki üstünlüklerinin de olmazsa olmaz koşulu oldu. Bu olmasaydı eğer, işçiler hep olduğu gibi sendika bürokrasisinin kötürümleştirici denetiminde kalacaklar, böylece bir hiç olmaktan kurtulamayacaklardı. Oysa Greif kanıksanmış sürüklenişi içindeki sınıf hareketi bünyesinde bir volkan gibi patladı, etki ve sarsıntısı kendi fabrikası ya da havzası bir yana ülke sınırlarının da ötesine taştı. Çünkü Greif'te sınıfın bağrında her zaman potansiyel olarak varolan örgütlenme ve direnme potansiyeli etkin biçimde harekete geçirildi.

Ve doğal olarak bu, hiç de kendiliğinden değil fakat sınıf devrimcilerinin uzun ayları bulan inatçı ve yöntemli çabalar sayesinde oldu. Bunun altını özellikle çizmek gerekir; zira Greif'in değerini anlayan herkes bu gerçeği önemle gözönünde bulundurmalıdır. Ve gerçekten yeni Greifler özlüyor ve istiyorsa eğer, bunun gerektirdiği türden bir çaba içinde olmalıdır.

Gerçek işçi demokrasisi!

Taban örgütlenmeleri olarak fabrika komiteleri, taban inisiyatifini ve iradesini, dolayısıyla da işçilerin örgütlü direnme kapasitelerini açığa çıkarmanın etkin araçlarıdırlar. Taban örgütlenmesinin temel işlevi budur. Greif Direnişi bunun her bakımdan başarılı ve etkileyici bir kanıtlanması oldu. İşgal öncesi süreçte olduğu gibi işgal boyunca da tüm sorunlar bölüm komitelerinde tartışıldı ve tüm kararlar gerçek bir demokratik işleyiş içinde alındı. "Söz, yetki ve karar", gerçekten işçilerin oldu. Aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya sürekli bir düşünce ve bilgi akışı, her konuda

açıklık, karşılıklı denetim, en doğru kararları alabilmek, en uygun tercihleri yapabilmek üzere sağlıklı ve verimli bir etkileşim... İşgal fabrikasındaki demokratik işleyişin vazgeçilmez unsurlarıydı bunlar.

İşgal boyunca bir dizi önemli karar genel işçi toplantılarında alındı. Direnişin yürütülüşünden işgal fabrikasındaki gündelik yaşamın örgütlenmesine kadar. Bu işleyiş işgalin ilk günlerinde devrimci sınıf basınına şöyle yansımıştı: *"Sorunlar ve gündemler bölüm komitelerinde tartışılıyor, bölüm komitelerinde alınan kararlar ve ortaya çıkan eğilimler, günde iki kez toplanan genel toplantıda yeniden ele alınıyor. Böylelikle hem sorunlar çözülüyor, hem de mücadelenin nasıl ilerleyeceği kararlaştırılmış oluyor. Elbette Greif 'te öncü işçilerden oluşan, içerisinde sendika temsilcilerinin de yer aldığı merkezi bir komite de mevcut. Ama bu komite işçilerin aşağıdan oluşan iradesi dışında bir karar alamıyor. Komitedeki işçilerin herhangi bir ayrıcalığı bulunmuyor..."*

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi, "doğrudan demokrasi", Greif direnişi şahsında süslü ama boş bir laf olmaktan çıktı, gerçek bir devrimci işleyiş ve uygulama halini aldı. Örgütsüzlüğün ve disiplin yoksunluğunun liberal mazereti olmak yerine, gerçek bir örgütlenmenin ve devrimci bir disiplinin olmazsa olmaz koşulu, sağlam, sağlıklı ve verimli zemini haline geldi. Bin türlü zorluğa, katmerli ihanete, sinsi oyalama ve parçalama girişimlerine karşı direnişçi işçilerin haftalar boyunca tek bir yumruk gibi davranmayı başarabilmesinin sırrı da buradaydı.

Her bakımdan açıklık bu demokratik işleyişin bir başka yönüydü. Temsilciler işçilerin bilgisi dışında hiçbir görüşme yapmadılar, hiçbir karar almadılar. Düzenli olarak her türden bilgiyi, gelişmeyi ve sorunu işçilerle paylaştılar, onların her türden sorularını yanıtladılar. Koşullar uygunsa eğer, bir dizi görüşmeyi genel toplantılarda bizzat işçiler önünden yapmak yoluna gittiler.

Bütün bunlar birarada, gerçek bir işçi demokrasisinin ne olduğu, ne olması gerektiği konusunda paha biçilmez bir deneyim anlamına geliyor. Greif direnişi bu açıdan da işçi sınıfı hareketinin gelişiminde gerçek bir kilometre taşı olmuştur. Greif Direnişi'nin bu son derece başarılı ve etkileyici örneğinden sonra, artık devrimci taban örgütlenmesi ve demokrasisinin norm ve ölçüleri açıklık kazanmıştır. Bundan böyle bu çizgi üzerinden yürünecektir; ilerisine geçilebilecek, fakat gerisine düşülemeyecektir.

Devrimci sendikal örgütlenmeyi fabrika zemininde kurmak

Taban örgütlenmesi ve bu yapıya dayalı demokratik işleyiş, Greif Direnişi şahsında, devrimci sendikal yapı ve işleyişin ne olması gerektiğini de açıklığa kavuşturdu. Greif Direnişi sendikal örgütlenmeyi, örneğin Şirinevler'de profesyonel bir satış çetesi tarafından işgal altında tutulan tabelalı bir daire olmaktan çıkararak, onu gerçek alanına, fabrika zeminine taşıdı. İşçi sınıfının bu kitlesel sınıf örgütlenmesini, sendikayı, işçi kahyalığını meslek edinmiş ağalarının bürokratik ve dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesi açısından tümüyle işlevsiz aygıtı olmaktan çıkardı, üye işçi kitlesinin fabrika zeminindeki sağlam örgütlenmesine ve gerçek bir demokratik işleyişe dayalı güçlü bir sınıf mücadelesi mevzisi haline getirdi. Böylece işçilerin gerçek çıkarları, bunun gerektirdiği kararlar ve tercihler sözkonusu olduğunda, örgütlü taban iradesinin belirleyiciliği de güvence altına alınmış oldu.

Bu, bu yapıya ve işleyişe kavuşmuş bir sendikal örgütlenme, geleneksel sendika bürokrasinin de sonu demekti. Greif Direnişi'nin, "devrimci" ya da "sosyalist" olmak iddiasındakiler de dahil, her renkten sendika bürokratında yarattığı şaşkınlık ve dehşet, giderek açık ya da örtülü düşmanlık, tam da bundan dolayı idi. Tümü, Greif Direnişi şahsında, kendi temsil ettikleri köhnemiş ve çürümüş bürokratik yapı ve zihniyetin sonunu gördüler. Bundan dolayıdır ki özellikle DİSK'te temsil edilenlerin istinasız tümü, Greif Direnişi'nin başarısızlığı için kendi konum ve renklerine göre üstlerine

düşeni fazlasıyla yaptılar. Greif Direnişi, sınıf ve sendika hareketi bünyesindeki "sosyalist" ya da "devrimci" yaftalı küçük-burjuva sol yapıların bile, devrimci bir işçi hareketi gerçeği karşısında nasıl gericileşebileceklerini bize tüm açıklığı ile gösterdi.

Ama korkunun ecele faydası yok; sonuçta binbir türlü oyun ve ardından militarist devlet gücüyle kırılmış olsa da, bu ülkede Greif Direnişi yaşandı. Böylece onun haftalar süren örnek pratiği üzerinden devrimci sınıf hareketinin yeni ölçü ve değerleri de açıklık kazandı. Bu devrimci sendikal anlayış, yapı ve işleyiş için de geçerlidir. Greif Direnişi artık sınıf hareketi için devrimci bir modeldir; onun örnek pratiği, artık devrimci sendikal anlayışın, örgütlenmenin ve işleyişin de yeni devrimci normdur. Greif Direnişi bu bakımdan da sınıf hareketinin devrimci geleceğidir. Bundan böyle sendikal cephede bunun dışındaki her türden yapı, anlayış ve uygulama, düzen sendikacılığı kapsamında kalacaktır. Renginin pembe ya da sarı olması esasa ilişkin bir fark oluşturmayacaktır.

Bütünlüğü içinde devrimci bir işçi eylemi!

Buraya kadar söylenenlerin de açıklıkla gösterdiği gibi, Greif Direnişi bütünlüğü içinde devrimci bir politik işçi eylemi oldu. O herşeyden önce temel istem olarak taşeron sistemini hedef alması ile politikti. Taşeron sistemi dünya ölçüsünde işçi hareketine vurulmuş bir prangadır ve Greif işçileri kendi cephelerinden ona meydan okuyarak ortaya çıkmışlar, bunu da 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada birleşik örgütlü bir güç yaratarak ve eyleme geçirerek somutlamışlardır.

Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politikti. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıkları tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika işgali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturttular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini önceleyen yüzlerce örnekte olduğu gibi, sendika ağalarının "yasal süreç" denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı. Ama yaratıkları örgütlülük ve sahip oldukları devrimci önderlik sayesinde, gözüpek bir inisiyatifle ortaya çıktılar ve 60 gün boyunca büyük bir Amerikan tekeline ait bir fabrikayı eylemlerinin kalesi olarak elde tuttular.

Greif Direnişi'nin devrimci politik niteliğinin bir başka göstergesi, kullandığı şiarlardı. Bu şiarlardan fabrika duvarını en vurucu biçimde süsleyeni sermaye egemenliğini hedef alıyor, bir öteki Haziran Direnişi üzerinden ülkenin genel toplumsal muhalefeti ile politik ve moral bir bağlar kuruyordu.

Greif direnişçileri daha en baştan Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinin tümü devrimci kazanımlarını sahipleniyor, kendini bu mirasın bugünkü taşıyıcısı olarak görüyor, bu arada tümüyle haklı nedenlere dayalı olarak, kendini DİSK'i gerçekten DİSK yapan tüm mücadele değerlerinin bugünkü temsilcisi ilan ediyordu. Bildiri ve açıklamalarındaki bu tarih bilincini, aynı şekilde enternasyonalist sınıf bilinci tamamlıyordu.

Greif Direnişi'nin devrimci nitelikteki bütün bu politik özelliklerini örgütlenme alanındaki pratiği tamamlıyordu. Greif Direnişi'ne kadarki standart uygulama, bürokratik bir yapı olarak sendikal aygıt ve genellikle yönetimi tutan bürokratlar tarafından atanmış, dolayısıyla sıkı sıkıya denetim altında tutulan işçi temsilcilerinden ibaretti. Greif örneği bu yapının parçalanması, sendikal örgütlenmenin fabrika zeminine oturtulması, tüm işçi kitlesinin örgütlü bir yapı olarak kucaklanması, böylece devrimci inisiyatif ve eylem kapasitesinin açığa çıkarılması, işçi iradesinin söz, yetki ve karar düzeyinde egemen kılınması, tüm bunların bütünsel bir ifadesi olarak fabrika biriminin sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline getirilmesi oldu.

Ve herkesin bildiği bir sır olarak açıklamak gerekir ki, bütün bunlar Greif Direnişi'nin devrimci bir önderliğe sahip

olması sayesinde oldu. Başka türlü de olamazdı; zira Greif bütünlüğü içinde bir devrimci işçi eylemi örneği idi. Devrimci sınıf önderliğinin uzun ayları bulan sabırlı, inatçı, yöntemli ve yaratıcı çabalarının bir ürünüydü. Greif Direnişi, devrimci sınıf önderliği ile sınıf hareketinin bağrında potansiyel olarak her zaman varolan örgütlenme, inisiyatif ve eylem enerjisi birleştiğinde nelerin başarılabileceğini tüm açıklığı ile göstermiş oldu.

Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, hiç değilse 12 Eylül sonrası dönemden beri örneği görülmemiş türden bir fabrika direnişidir. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde gerçek bir çığırdır. Ve bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir.

Direnişin öteki bazı üstünlükleri

Greif Direnişi'nin bu niteliği şu ana kadar sözünü hiç etmediğimiz bir dizi başka üstünlüğü üzerinden de görülebilir. Örneğin Greif Direnişi, işçi kadın inisiyatifini en ileri düzeyde açığa çıkardı ve bunu **Emekçi Kadın Komisyonu** formu içinde bir örgütlü yapı olarak somutladı. Ve bu kapsamda son derece anlamlı bir örnek olarak, yıllardır solun büyük bölümünü içeren feminist cümbüşlerle sınıf özünden ve tarihsel devrimci niteliğinden koparılıp içi boşaltılan 8 Mart, Greif'in omuz omuza mücadele eden kadın ve erkek işçileri tarafından birlikte ve devrimci bir coşku içinde kutlandı.

Aynı şekilde, din, inanç ve milliyet ayrımlarının silinmesi, türbanlı işçi kadınlarla ateist devrimci işçilerin karşılıklı anlayış ve saygı içinde omuz omuza hareket etmesi, tüm milliyetlerden işçilerin kardeşçe kenetlenmesi ve sermayeye karşı sınıf mücadelesi çizgisinde birleşmesi... Başka direnişlerde de şu veya bu ölçüde olumlu örneklerini gördüğümüz bu özellikler, Greif direnişinin öteki bazı üstünlükleri arasındaydılar.

İşgal fabrikasını haftalar boyunca örgütlü biçimde savunmak, böylece İşçi Savunma Birlikleri'nin anlamını ve pratiğini bir ilk örnek olarak somutlamak onuru da Greif Direnişi'nin oldu. Buna, tümüyle devrimci işçilerin inisiyatifine dayalı direniş basını ile işçilerin sanatsal yaratıcılıklarını açığa çıkarmaya yönelik çabaları da ekleyebiliriz.

Kavel ve Greif...

Greif direnişçileri eylemleri boyunca Kavel Direnişi'ne döne döne atıfta bulundular, onu kendileri için bir ilham kaynağı saydılar, bugünün koşullarında onun tuttuğu yoldan yürüdüklerini, onun günümüzdeki gerçek mirasçıları olduklarını önemle vurguladılar.

Kavel o güne kadar yasallaşmamış grev hakkını fiilen kullanma yoluna gitmiş, bunu da fabrika işgali yoluyla gerçekleştirmiş, böylece sınıf hareketinde bir çığır açmıştı. Aynısını bugünün koşullarında Greif direnişçileri yaptılar, üstelik Kavel döneminden çok daha ağır koşullar altında. Taşeron sistemiyle 44 parçaya bölünmüş ve yasal cendereye bağlı kalındığı takdirde en iyi durumda ancak 2●● civarında kadrolu işçiyle greve çıkılabilecek 85● kişilik bir fabrikada, fiili-meşru mücadele yolunu tutarak 6●● işçiyle işgal eylemine giriştiler ve böylece grev hakkını fiilen gerçek anlamda kullanmış oldular.

Greif direnişçileri kendileriyle Kavel direnişçileri arasında tarihsel-moral bir bağ kurmakta tümüyle haklı idiler. Ne var ki bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlik gerçekte onların düşündüğünden çok daha kapsamlı ve derinlikli idi.

Kavel'in gerçekleştiği o günün koşullarında grev hakkından yoksunluk işçi sınıfı hareketinin en önemli tıkanma noktası idi ve dolayısıyla onu koparıp almak mücadelenin en öncelikli halkasını oluşturuyordu. Kavel işçileri tam da bu halkadan tuttular, bir türlü yasalaşmayan grev hakkını fiilen kullanma yoluna gittiler ve bunu da fabrika kapısını tutarak böylece bir tür işgal yoluyla gerçekleştirdiler. Sonuçta kazanımları tüm sınıfın kazanımı oldu.

Bugünün koşullarında ise işçi hareketinin

ayağındaki en etkili ve öldürücü pranga taşeron sistemidir. Üstelik dünya ölçüsünde. İşçi hareketinin örgütlenmede ve mücadelede yolunu kalıcı biçimde aşabilmesi, bu sistemin hedef alınması ve adım adım boşa çıkarılması ile olanaklıdır. Tıpkı Kavel işçilerinin yaptığı gibi, Greif işçileri de kendi dönemlerinin en öncelikli halkasından tuttular, taşeron sistemini cepheden hedef aldılar. Fabrikalarındaki 44 taşerona dayalı sisteme son verilmesini eylemlerinin baş istemi haline getirdiler. Bununla da kalmayıp birleşik örgütlü eylemleriyle onu fiilen de boşa çıkarmak yolunu tuttular. Bunu da Kavel işçileri gibi fabrika işgali eylemi yoluyla yaptılar. Böylece yeni bir fabrika işgalleri dönemi başlattılar. Kazansalardı tüm sınıf kazanmış olacaktı.

Bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlikler kadar farklılıklar da dikkate değerdir.

Kavel dünyada devrimci yükselişin sürdüğü, Türkiye'de ise taze ve diri bir toplumsal uyanışın henüz ilk belirtileriyle de olsa başgösterdiği koşullarda gerçekleşmişti. Greif ise gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de otuz yılı aşan bir toplumsal durgunluk ve siyasal gericilik ortamından çıkış sancılarının yaşandığı karmaşık bir geçiş sürecinde yaşandı.

Kavel direnişçilerinin işi nispeten kolaydı; zira 1961 Anayasa'sında tanınmış bulunan grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı yasal olarak düzenlenmeyi bekliyordu yalnızca. Bu istemin toplumsal meşruiyeti tartışmasızdı, sorun sonu gelmeyen oyalama sürecinin artık nihayet bir son bulmasıydı. Nitekim Kavel Direnişi'nin basıncı altında ve direnişin hemen ardından grev ve toplu iş sözleşme hakkı hızla yasalaştı.

Greif işçilerinin işi ise kıyas kabul etmez ölçüde zordu. Zira taşeron sistemi değil Greif, değil Türkiye, tüm dünyada işçi sınıfı hareketine uluslararası sermaye merkezi tarafından dayatılmış bir saldırıydı ve işçi sınıfı bu saldırıyı gerekli gücü yaratarak ve toplumsal desteği alarak püskürtmekten henüz oldukça uzaktı. Kuşkusuz Greif direnişçileri de bunun bilincinde idiler. Fakat onu hiç değilse kendi fabrikalarında aşabilecekleri, böylece bir yol açacakları konusunda da inançlı ve umutlu idiler. Nitekim kendi sendikalarının tepesini tutan satış çetesinin katmerli ihanetine uğramasalardı, DİSK'in sinsi, ikiyüzlü, entrikacı bürokratlarından köstek yerine bir parça destek alabilselerdi, bunu günümüz sol hareketinin desteği tamamlayabilseydi, çok büyük bir ihtimalle kazanacaklardı da.

Bu son nokta bizi Kavel ve Greif arasındaki en temel farka getiriyor. Kavel Direnişi kendi sendikasının ve dönemin ilerici sendikal hareketinin tam desteğine sahipti. Öylesine ki dönemin tek sendika konfederasyonu olan Türk-İş'in o günkü yönetiminin direnişe karşı sorumluluklarını yerine getirmemesi büyük tepkilere yol açmış, onlarca sendika başkanı ve yöneticisi konfederasyonu kamuoyu önünde protesto etmiş, dört yıl sonra DİSK'in kuruluşuna varacak süreç böylece başlamıştı.

Oysa Greif Direnişi daha ilk günden itibaren kendi sendikasının başını tutan çetenin çok yönlü ihanetine uğramakla kalmadı, bugünün Türkiye'sinde ilerici olmak iddiasındaki hiçbir sendikadan ya da sendikacıdan da sözü edilebilir herhangi bir destek görmedi. Rıdvan Budak çetesinin Amerikan tekelinin hizmetinde Greif Direnişi'ni kırmak için haftalar boyunca sergilediği binbir hainçe girişim ne DİSK yönetiminden, ne de onun bünyesindeki şu veya bu sendikadan ya da sendika yöneticisinden en ufak bir açık tepki ya da protesto görmedi. Tersine, tümü de açık ya da örtülü biçimde bu çetenin yanında oldular. Nitekim bu suç çetesi, tam da direnişin polis gücüyle kırılmasının (ki bu baskına yasal gerekçe hazırlanmasına mahkeme huzurundaki tanıklıklarıyla bizzat destek vermişlerdi!) hemen ardından yaptığı açıklamaya, başından beri kendilerine verdikleri destekten dolayı DİSK yönetimine ve Başkanlar kuruluna teşekkürlerini sunarak başlıyordu. Bu teşekkürün sessiz bir onayla kabul gördüğünü biliyoruz. Doğal olarak bu sessiz onay, aynı zamanda bugünkü DİSK yönetiminin

ihanete suç ortaklığının sessiz bir itirafı anlamına geliyordu. Bu ise bugünkü yapısı ve zihniyetiyle DİSK'in politik ve moral tükenişi demektir.

Ama buna geçmeden önce Kavel ile Greif karşılaştırması bahsinde son bir noktaya daha değinelim. Kavel kendi dönemi içinde çığır açıcı bir direniş oldu, fiili-meşru mücadele yolunu açtı. Bu aynı üstünlüğün onurunu bugünün koşullarda Greif Direnişi taşımaktadır. Fakat Greif'in, Kavel'den (ve ardından iz bırakarak sınıf hareketimizin tarihine geçen bir dizi başka fabrika direnişinden) belirgin bir üstünlüğü var. Greif, devrimci sınıf önderliği altında gerçekleşmiş, bilinç, örgütlenme ve eylem planında ancak bunun ürünü olabilecek temel önemde üstünlüklere sahip benzersiz bir direniştir. Bu açıdan o kendinden önceki hiçbir direnişle kıyaslanamaz niteliktedir. Bu niteliği ile o sınıf hareketimizin tarihinde tümüyle yeni bir dönemin başlangıcı, bir ilk habercisidir.

DİSK bürokrasisinin politik-moral iflası!..

Bugünkü yapısı ve yönetimi, anlayışı ve pratiği ile DİSK'in politik ve moral iflası, gerçekte yeni bir durum değildir. Fakat Greif Direnişi bunun en açık, en tam, en tartışmasız bir biçimde açığa çıkmasına vesile olmuştur. Bu ruhsuz ve ikiyüzlü bürokratlar takımı, halen işçi hareketini felç eden en önemli sorunu, taşeron sistemini hedef alan 6●● kişilik örgütlü bir direnişten her türlü desteği haftalar boyunca esirgeyebildiler. "İç işlerine karışmamak" adı altında kendi bünyelerindeki bir sendika yönetiminin daha direnişin ilk gününden itibaren sergilediği haince rezilliklere karşı tek kelime etmediler, bunu engellemeye, bir nebze olsun dizginlemeye yönelik hiçbir girişimde bulunmadılar. Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan çetesinin Greif tekeliyle el ele direnişi kırmak için giriştikleri oyunlara sonuna kadar sessiz kaldılar, böylece de gerçekte tüm bunlara onay ve destek vermiş oldular. Dahası kurdukları oyalama komisyonlarıyla bu oyunlar için onlara ek fırsatlar da yarattılar. Greif fabrikasına binlerce polis gücüyle yapılan baskının yasal gerekçesi bizzat sendika yönetiminin mahkeme tanıklığı ile sağlandığı halde bunu hiçbir biçimde sorun etmediler. Baskın bağıra bağıra geldiği halde kıllarını bile kıpırdatmadılar. Bu ihanet silsilesinin son halkası olan satış protokolü ve sözleşmesini de sessizce onaylayarak, böylece iki ay boyunca rahatlarını kaçırmış "Greif belası"ndan nihayet kurtulmuş olmanın huzuruna kavuştular.

Fakat bütün bunlar utanç vericidir ve bugünkü DİSK yönetimi bundan böyle hep bu utançla anılacaktır. Greif bir çığır açmıştır ve çığır açan her direniş gibi gelecekte hep hatırlanacaktır. Onunla birlikte yönetiminden başkanlar kuruluna kadar bugünkü DİSK bürokratlarının utanç verici tutumu da. Tıpkı Kavel ve Paşabahçe ile birlikte dönemin Türk-İş yönetiminin utanç verici tutumunun da hep hatırlanıyor olması gibi.

DİSK Başkanlar Kurulu'nun Haziran tarihli son bildirisi, bugünkü DİSK yönetiminin Greif Direnişi'ne karşı katmerli ihanete onayı ve desteği konusunda hiçbir tartışmalı nokta bırakmamıştır. Bu utanç belgesinde Rıdvan Budak çetesine açıkça sahip çıkılmış, Greif direnişçileri ve sınıf devrimcileri ise aynı açıklıkla suçlanmıştır. Bu tutum, DİSK'i DİSK yapan her türden değerin artık tümüyle terkedildiğinin de açık bir itirafıdır. İşçi satıcılığını kimlik edinmiş ve bunun son halkası olarak Greif direnişçilerine karşı Amerikan tekelinin hizmetinde her türlü rezilliği yapmış bir suç çetesini açıkça bağrına basan bir DİSK yönetimi ve zihniyeti gerçeği ile yüzyüzeyiz artık. Bu, sözün bittiği yerdir! Bu, bugünkü anlayış ve yönetimiyle DİSK'in dört dörtlük iflas tablosudur!

Greif Direnişi'ne ilk günden itibaren içtenlikle sahip çıkıp destek veren nadir sol siyasal yapılardan biri olan Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) direnişin ilk günlerinde yayınladığı bildirideki şu sözler, bugünkü DİSK yönetimi gerçeğinin iyi bir özeti olarak duruyor önümüzde:

"Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) aynı şekilde bu

direnişe sahip çıkmak zorundadır. Dahası üyesi olan DİSK Tekstil sendikasının yönetimini de bu doğrultuda davranmaya zorlamalıdır. DİSK'in üye sendikalarının iç işleyişine karışamayacağı söylemi utanç vericidir. Greif işçisi tüm işçi sınıfı için, özellikle de milyonlarca taşeron işçisi için ayağa kalkmışken, bu büyük mücadele bir sendikanın iç sorunu olarak gösterilemez. DİSK Tekstil bu tavrıyla DİSK'i DİSK yapan temeli dinamitlemektedir. Buna müdahale edilmezse DİSK'in de çöküşü kaçınılmaz olacaktır. Her fırsatta Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlardan dem vuran DİSK, bugünün Kavelcileri olan Greif işçilerini desteklemiyorsa sınıf mücadelesi vermiyor sadece nostalji yapıyor demektir. 47. kuruluş yıldönümünü kutlayan DİSK, geleneğinde sınıf mücadelesi adına ne varsa bugün onu temsil eden, günlerdir aç, uykusuz direnen Greif işçilerini baş tacı edeceği yerde kapı dışarı etmeye çalışıyorsa 15-16 Haziranlar'ın, Demirdökümler'in, Sungurlar'ın, 1 Mayıs'ların DİSK'i de mazide kalmış demektir. Bugün Greif işçisinden ayrı bir DİSK yoktur. Sınıf mücadeleci DİSK'i maziden alıp günümüze taşıyacak olan da onlardır. Onların direnişini yaymaya ve güçlendirmeye çalışanlardır."

Suç çetesinden katmerli ihanetin hesabı mutlak olarak sorulacak!

Halen DİSK Tekstil-İş Sendikasının başını tutan üçlü suç çetesi, Rıdvan Budak, Mustafa Subaşı ve Kazım Doğan, sendikal hareket içindeki tescilli hainlerdir. Onlar Greif Direnişi'ne kadar işçi sınıfına karşı sayısız suçlar işlemişlerdi. Ama tam da Greif Direnişi'nin ortaya koymaya çalıştığımız benzersiz üstünlüklerinden dolayı sendikal hayatlarının en ağır suçlarını ona karşı işlemiş oldular. Açıkça Amerikan tekelinin yanında saf tuttular, taşeron çeteleri, mahkeme ve polisle işbirliği halinde hareket ederek görkemli bir işçi direnişinin kırılması için hemen herşeyi yaptılar.

60 günlük işgal boyunca bu katmerli ihanetin adım adım nasıl yaşandığı, Greif direnişçilerinin günü gününe yayınlanan açıklamaları ve ayrıca devrimci sınıf basını üzerinden kayıt altına alınmış bulunmaktadır. Greif Direnişi seyri, dersleri ve deneyimleriyle çok yönlü olarak yazıldığında, bu suç çetelesi de orada ayrıntılı bir bölüm olarak yer alacak, böylece geleceğe silinmez biçimde kalacaktır. Kuşkusuz bu çetenin geçmişten bugüne tüm öteki suçları ile birlikte.

Bu tescilli suç çetesinin ihaneti yalnızca 600 Greif direnişçisine değil, fakat Türkiye işçi sınıfı hareketinin tümüne karşıdır. Zira Greif işçileri yalnızca kendileri için değil fakat bütün bir işçi sınıfı için ve halen onun ayağına vurulmuş en ağır prangaya, taşeron sistemine karşı ayağa kalkmışlardı. Kazansalardı tüm işçi sınıfı kazanmış olacaktı. Dolayısıyla buna boşa çıkarmaya yönelik katmerli suç da sınıfının bütününe karşı işlenmiştir.

Bu suçu bu denli açık ve bu denli katmerli biçimde işlemiş Rıdvan Budak çetesi mutlak olarak bunun hesabını verecektir. Ve bu hesap onlardan her yol ve yöntemle sorulacaktır. Önlerinde ödeyecekleri bedeli hafifletecek bir tek yol vardır: Sendikal hareketi derhal terketmek!

TKİP'nin 27 yılı bulan bir siyasal geçmişi var. Bu süre zarfında sol içi şiddete hiçbir biçimde bulaşmamış, dahası bu yola başvuranlara da her zaman açıkça karşı çıkmış, bu doğrultudaki girişimlerin kesin bir dille kınamıştır. Ama sözünü ettiğimiz suç çetesinin sol hareketle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Bunlar sola, sınıfa, devrime düşman profesyonel işçi satıcılarıdır. Direnişi kırmak için taşeron çeteleriyle iş çevirmek, bu boşa çıkarılınca da mahkemede Greif tekeli lehine tanıklıkla bir işçi direnişinin polis zoruyla kırılmasına bizzat önayak olmak bile, bu çetenin konumunu ve tarafını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Onlar barikatın karşı cephesindedirler ve bunun gerektirdiği bir muamele göreceklerdir.

Temmuz 2014

TKİP

Greif Direnişi'nin deneyimleri ve dersleri

12 Eylül sonrasının en sarsıcı direnişi

Greif işçileri 10 Şubat'ta, sendika bürokrasisinin yasal-icazetçi çizgisine hayır diyerek, taşeron sistemine karşı fiili meşru mücadele bayrağını yükselttiler. 60. gününde polis saldırısıyla sona eren bu militan işgal eylemiyle, sınıf hareketinin gelişimi açısından son derece önemli bir ileri direniş mevzisi yarattılar.

Sadece devletin ve kapitalist patronların değil, onlarla kirli bir işbirliğine imza atan sendika bürokratlarının saldırıları ile de yüzyüze kalan, daha da önemlisi büyük ölçüde yalnız bırakılan bu sarsıcı direniş, buna rağmen, devrimci bir önderliğe sahip olmanın imkanlarından, taban inisiyatifine dayalı örgütlülüğünden, eylemli çizgide süren fiili meşru mücadelesinden aldığı güçle yolunu yürümeyi başardı. Tümüyle yeni ve onur verici bir pratik sergileyerek, yıllardır dayandığı eşiği aşamayan sınıf hareketine tutulması gereken yolu gösterdi.

Dersleri ve deneyimleri ile sınıf hareketi cephesinde yeni bir döneme damgasını vuracak olan bu örgütlü ve uzun soluklu direniş, "somut kazanım" elde edememiş olsa da, şimdiden geleceğe yol gösteren tarihsel önemde kazanımlarıyla, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde bir kilometre taşı olarak yerini almış bulunmaktadır. 12 Eylül sonrası bütün bir dönemin en etkili ve sarsıcı direnişi olarak, mücadeleye yönelecek işçilerin yolunu aydınlatacak, böylece devrimci sınıf hareketinin gelişiminde apayrı bir rol oynayacaktır.

Yol açıcı bir mücadele çizgisi ve pratiği

Türkiye'de işçiler yıllardır hareketlilik içerisindeler. Ancak, Zonguldak ve TEKEL gibi önemli direnişlere rağmen, sınıf hareketi bir türlü içine sıkıştığı cendereyi parçalamayı, daha ileri bir mecraya akmayı başaramadı. Devrimci bir önderlikten yoksun olan bu direnişler, önlerine çıkan engelleri, özellikle de sendikal bürokratik barikatı aşamadıkları ölçüde, sınıf hareketinin önünü açma rolünü de oynayamadılar.

Bu açıdan Greif Direnişi tümüyle ayrı bir yerde durmaktadır. Kuşkusuz, kendisinden önceki direnişlerin bir devamı fakat aynı zamanda onların sıçramalı biçimde aşılmasıdır. Geçmiş direnişlerin birikimi, deneyim ve dersleri üzerinde yükselmiş, bu sayede yolunu kesen engellere karşı kararlı bir mücadele yürütmüştür. Sermaye sınıfının dünya ölçüsünde çok temelli bir saldırısı olan taşeron sistemine meydan okuyarak ve sendika bürokrasisinin dayattığı yasallık çıkmazını parçalayıp atarak, sınıf bilinçli öncü işçilerin önderliğinde fiili meşru mücadele yolunu tutmuş, böylece sınıf hareketinin yaşadığı kısır döngünün nasıl aşılabileceğinin yolunu göstermiştir. İhtiyaç duyduğu desteği alamaması ve sendikal bürokrasinin kaba ihaneti nedeniyle "maddi kazanımlar" elde edemese de, sınıf hareketinin daha ileri bir çizgiye nasıl taşınabileceğini somut pratiği üzerinden ortaya koyarak, tarihsel değerde öncü bir rol oynamıştır.

Sınıflar mücadelesinde aslolan sınırlı "maddi kazanımlar" değil, sınıf hareketini ileriye taşıyabilecek politik ve moral kazanımlardır.

Greif'in direnişçi işçileri "maddi kazanım" adı altında önlerine atılan "kırıntıları" reddetmişler, sendikal bürokrasiyi aşarak, taşeron sistemine karşı cüretli bir mücadele pratiği sergilemişler, böylece sınıf hareketinde tarihi önemde bir çığır açmışlardır.

Bugüne kadar sınıf hareketinin en büyük açmazı, sendika bürokrasisinin denetimini aşamayarak, en iyi durumda bile son derece sınırlı ekonomik kazanımların ötesine geçemeyen bir mücadele anlayışına teslimiyet olmuştur. Devrimci önderlikten yoksunluk nedeniyle en ileri direnişler bile politik mecraya yönelmeyi başaramamış, tam da bu nedenle az-çok tutarlı bir hak ya da ücret mücadelesi dahi yürütülememiştir. 12 Eylül'den bugüne, sermayenin sınıfı örgütsüzleştirme saldırılarına karşı durma güç ve iradesinden yoksun, yasal-icazetçi çizgiyi her geçen gün biraz daha derinleştiren sendikal reformizmin ilerici kimliği alabildiğine aşınmış, sarı sendikalarla ayrım çizgileri silikleşmiştir. Böylece sınıf hareketi "kırıntılar" elde etmenin ötesine geçemeyen en geri bir mücadele çizgisine mahkum edilmiştir.

Tüm bu açılardan Greif Direnişi sınıf hareketinde gerçek bir kopuşu temsil etmektedir. Devrimci sınıf bakış açısının yön verdiği fiili meşru mücadelesi ve direniş çizgisiyle, şiarları ve talepleriyle, normları ve değerleriyle, sendikal bürokrasiye karşı kararlı ve tok mücadelesiyle Greif, sınıf hareketinin yıllardır içine sıkışmış bulunduğu cendereyi parçalayıp atan bir rol oynamıştır. Bundan böyle devrimci bir işçi hareketinin gelişimi Greif'in gösterdiği yolun tutulmasıyla sıkı sıkıya bağlantılı olacaktır.

Taşeron düzenine karşı kararlılıkla yükseltilen bir mücadele bayrağı!

Greif, taşeron sisteminin hüküm sürdüğü büyük bir Amerikan tekelidir. Yasal planda taşeron uygulamasının yasak olduğu temel üretim birimlerinde dahi taşeronlaştırmaya gidilmiş, böylece yoğun ve keyfi bir sömürüyle karlarına kar katma olanağının yanısıra işçilerin birleşik örgütlü mücadelesinin önüne engeller dikilmiştir.

Dünya ölçüsünde uygulanan taşeron sistemi son birkaç onyıldır işçi sınıfı hareketini felç eden çok önemli bir saldırıdır. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki en temel engellerden biridir. İşçi sınıfının gücü üretimde tuttuğu yerden, bu zeminde örgütlenme yeteneğinden, bunun sağladığı disiplinden gelmektedir. Taşeron sistemi buna vurulmuş büyük bir darbe, işçilerin elini-kolunu bağlayan bir prangadır. Bu pranga kırılamadığı sürece işçi hareketinin örgütlü birliğini sağlamak mümkün değildir.

Bu saldırı sayesinde kapitalist patronlar işçi sınıfını bölüp parçalamakta, varolan sendikal örgütlenmeleri tasfiye etmekte, tüm zorluklarına karşın sendikal örgütlenme gerçekleşse bile, bünyesindeki taşeron işçiler sayesinde, üretimden gelen gücün kullanılması demek olan grevi işe yarar bir mücadele silahı olmaktan çıkarma imkanı bulmaktadırlar. Nitekim Greif de geçmişte sendikal örgütlülüğün olduğu bir fabrikadır. Sonraki yıllarda üretimde taşeronlaşmaya başvurulmuş, taşeron işçilerinin ağırlık kazanması sayesinde sendikal örgütlülük tasfiye edilmiştir.

Bunun içindir ki, Greif işçileri toplusözleşme masasına oturur oturmaz, öncelikle taşeron uygulamasını hedef almışlardır. Toplusözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine, "yasal prosedür"ü beklemeden doğrudan işgal yolunu tutmalarının gerisinde bu taşeron düzeni yatmaktadır. Greif'in bünyesinde 44 taşeron şirket yeralmakta, ortalama 20 işçiye bir taşeron şirket düşmektedir. "Yasal prosedüre uymak", 1350 işçinin çalıştığı iki fabrikada yalnızca 228 kadrolu işçi ile greve çıkmak anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla Greif'te, kadrolu-taşeron ayrımı gözetmeksizin fabrikayı toplu olarak işgal etmeden, yasaları aşarak fiili meşru mücadeleye başvurmadan, üretimden gelen gücü kullanmanın bir yolu yoktu. Bundan dolayıdır ki Greif işçileri, sendika bürokratlarının kendilerine dayatmaya çalıştığı yasallık çıkmazını, aylar sonra 228 işçi ile başlayacak etkisiz bir grevi reddetmişler, bedel ödemeyi göze alarak toplu işgal eylemini başlatmışlardır.

Greif direnişçilerinin "kırmızı çizgi" olarak tanımladıkları üç temel talebinin en önceliklisi, fabrikada taşeron sisteminin son bulması olmuştur. Sendikal örgütlenmeyi başaran kadrolu

işçiler taşeronda çalışan sınıf kardeşlerinin sorunlarını kendi sorunları olarak görmüşler, tüm zorluklarına karşın onları örgütlemeye yönelmişler ve mücadeleye çekmeyi başarmışlardır. Toplusözleşme masasında verilen yalnızca "üç kuruşa beş kuruş ekleme" mücadelesi olmamıştır. Grief direnişçileri döne döne, ücret vb. konularda esneyebileceklerini, fakat taşeronun kaldırılmasının "olmazsa olmaz" istemleri olduğunu açıklamışlardır.

Greif direnişçileri büyük bir dayanışma ruhuyla taşeron sistemine karşı mücadele bayrağını yükselterek, bunun için fiili grev yolunu tutarak, bu ülkede "yapılamaz" denileni yapmışlardır.

Elbette, dünya ölçüsünde bir saldırı olan taşeronluğun bir sistem olarak ortadan kaldırılması Greif Direnişi'ni aşıyordu. Ancak Greif'te başarılması, açılan yol üzerinden taşeronluğun Greifler'den defedilmesini hızlandıracak, sınıf hareketine de sendikal harekete de büyük bir soluk aldıracaktı. Çok önemli bu direniş mevzisi sendikal ihanet eliyle boşa çıkarılmış olsa da, Greif işçileri öncü bir rol oynayarak, sınıf hareketinin yaşadığı kısır döngünün nereden ve nasıl aşılabileceğini, bunun için nasıl bir mücadele çizgisi izlenmesi gerektiğini göstermişlerdir. Sendikal bürokrasiye tabiyeti yıkarak, kırıntıları reddederek, fiili bir grevle taşeron düzenini hedef alan, sınıf bilincinin ve dayanışma ruhunun gelişimini sağlayan bir mücadele anlayışı ve çizgisi, sınıf hareketi açısından paha biçilmez bir kazanımdır.

Taban inisiyatifine ve işçi demokrasisine dayalı güçlü bir iç örgütlülük!

Greif'te sendika bürokratlarının lafta savunduğu ve karşısına her çıkışında boğmaya çalıştığı bir taban örgütlülüğü ve işçi demokrasisi hayat bulmuştur. Direnişin sınıf hareketi için en büyük kazanımlarından biri de bu olmuştur. Sendika bürokratlarının yaptığı gibi kapalı kapıların ardında değil, tümüyle kamuoyuna ve işçilere açık bir biçimde, taban inisiyatifine dayalı bir demokratik süreç işlemiştir.

Greif'te gerçekleştirilen, üye yapmanın ötesine geçemeyen bir sendikal örgütlenme faaliyeti değildir. Bir yılı aşkın bir süre boyunca yoğun bir emek harcanarak, ileri bir örgütlü mevzi yaratılmıştır. Düzenli eğitim çalışmaları ve toplantılarla ilerletilen bu süreç sayesinde taban inisiyatifi açığa çıkarılabilmiş, bölüm komiteleri oluşturulmuştur. Toplusözleşme taslağı tüm işçiler tarafından tartışılarak hazırlanmış, kapitalist patronlarla pazarlık sendika bürokratlarına bırakılmamıştır.

İşgal kararını alan ve Greif'i "direnişin kalesi" haline getiren de taban inisiyatifine dayalı bu örgütlülük olmuştur. Örgütlülük direniş sürecinde daha da pekiştirilmiş,14 bölüm komitesi üzerinden demokratik bir işleyiş hayata geçirilmiştir. Fabrika komiteleri ile alt komiteler düzenli olarak toplanmış, yanısıra tüm işçilerin katıldığı genel toplantılar gerçekleştirilerek, bütün önemli kararlar bu toplantılarda açık oylama ile alınmıştır.

İki ay boyunca eylemli bir çizgide sürecin ilerletilebilmesinin gerisinde de, direniş içinde daha da güçlenen bu taban inisiyatifi vardır. İşçilerin bu sayede nasıl direnişin özneleri haline geldiklerini görebilmek için, gerçekleşen eylem ve etkinliklere bakmak yeterlidir. Süreç boyunca dışa vuran mücadele coşkusu ve direnme kararlılığı, gücünü örgütlülüğünden almıştır.

Taban örgütlülüğüne dayalı gerçek bir işçi demokrasisinin, yani doğrudan demokrasinin hayata geçirilmesi, Greif Direnişi'nin en güçlü yanlarından biridir ve bu yönüyle de Greif bir ilktir!

Direniş sürecine yön veren, kendinden menkul bir işçi komitesi değildir. Tabandaki işçilerden yetki alan bu komite, gerçek bir demokratik işleyiş zemininde hareket etmiştir. Seçilmiş komite olarak yetkilendirilmeleri, kendi başlarına karar alma ayrıcalığına sahip oldukları anlamına gelmemektedir. Alınan tüm kararlarlar tabanda tartışılmış, ikna olmayan komiteler varsa, üst komite ayrıca sözkonusu komite/komiteler ile toplantılar yaparak, sorunu yeniden tartışarak, tüm işçilerin direniş sürecinin özneleri olarak hareket edebilmelerini sağlamıştır.

Sadece bölümler temelinde alt komiteler değil, yanısıra direnişin ihtiyaçları üzerinden

oluşturulan komiteler ve komisyonlarla da işlevsel bir işbölümü hayata geçirilmiştir. Her açıdan örgütlülük, fabrikaya uğrayan herkesin açıkça gözlemleyebildikleri ve altını çizdikleri bir olgu olmuştur.

Bu işleyişin kendisi sendikal bir yapının/örgütlenmenin nasıl olması gerektiğine de açıklık getirmiştir. Bizzat fabrika zemininde kendini vareden, örgütlü taban iradesine/demokratik işleyişe dayalı devrimci sendikal örgütlenme modeli, Greif pratiği ile ete-kemiğe bürünmüştür.

Eylemli bir direniş çizgisi!

Direnişin direniş fabrikasına hapsedilmemiş olması, onun bir diğer önemli üstünlüğüdür. Direniş başından sonuna eylemli bir çizgide sürmüştür.

Direnişi kendi havzasına yaymak, karşı yakaya yaymak, kentin gündemine sokmak için birçok eylemlilik, ziyaret, basın açıklaması vb. gerçekleştirilmiş, sürmekte olan ve patlak veren direnişlerle ilişki kurulmuştur. Kentin değişik yerlerinde standlar açılmış, imza kampanyası örgütlenmiş, bildiriler dağıtılmıştır. Greif'in diğer fabrikalarının önü eylem alanları haline getirilmiş, Sultanbeyli'deki fabrikaya girilerek üretim durdurulmuş, işçilerin bir kısmı sendikaya üye yapılmıştır. Birçok kez DİSK merkezine, DİSK Tekstil'e gidilmiş, basın açıklamaları yapılmıştır. Heyetler halinde diğer kentlerde sendikalar ve demokratik kitle örgütleri ziyaret edilmiş, direnişin sahiplenilmesi için etkin bir çaba harcanmıştır. Yanı sıra fabrikada politik içerikli etkinlikler gerçekleştirilmiştir.

Fabrikaya hapsedilmiş pasif bir grev yerine eylemli bir direniş çizgisi, bir Greif kriteri olarak yeni dönemin işçi direnişlerine yol gösterecektir.

Her açıdan eğitici bir eylemlilik süreci

İşgal eylemi, dayanışma ruhunun ve sadece kendimiz için değil sınıfımız için direniyoruz bilincinin gelişiminde çok önemli bir rol oynamıştır.

Ağır çalışma koşulları ve taşeron sisteminin bölüp parçalayan karakterinden dolayı birbirlerinin isimlerini dahi bilmeyen işçiler direniş süreci boyunca her açıdan gerçek bir paylaşımı yaşamışlardır. Direnişin estirdiği temiz hava ilişkileri de derinden etkilemiş, kolektif yaşam büyük bir başarıyla örgütlenmiş, görev ve sorumluluklar tam bir disiplinle omuzlanmıştır.

Dinsel gerici ve şoven milliyetçi ideolojinin etkileri, bu çerçevede önyargılar vb. de bu süreçte geri planda kalmıştır. Değişik kültürlerden, milliyetlerden ve mezheplerden kadın ve erkek işçiler mücadele içinde gerçek bir kaynaşmayı ve kardeşleşmeyi yaşamışlardır. Direniş alanında Kürtçe ezgilerle halaylar çekilmiş, horonlar tepilmiş, bunlar en ufak bir sorun yaratmamıştır.

Mücadele kadın ve erkeği de eşitlemiş, kadının ezilmişliğinden gelen edilgen kimlik ve özgüven sorunu hızla aşılmıştır. Kadın işçiler, sayılarının azlığına karşın, etkin bir biçimde ve büyük bir kararlılıkla en ön saflarda mücadeleye atılmışlardır. Sosyal mücadelenin değiştirici ve dönüştürücü gücünü en iyi kadın işçiler üzerinden gözlemlemek mümkündür. Greif Direnişi'nin başarılarından biri de bu olmuştur.

"Kırıntıları" reddeden bir mücadele çizgisi!

Sendika bürokratlarının bugüne kadar işçilerin direniş yolunu tutmasını engellemek için ileri sürdükleri kirli söylemlerden biri, "fabrika kapanır, işsiz kalırsınız!" olmuştur. İç örgütlülüğü zayıf olan Dudullu'da bu söylem kullanılarak açıkça grev kırıcılığı yapılmıştır.

İşte Greif'te boşa çıkarılan bu olmuştur. Greif'in direnişçi işçileri, biz işimizi kaybetsek de mücadeleyi sonuna kadar götüreceğiz demişlerdir. Sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyinde bunu söyleyebilecek bir mücadele ruhunun kazanılabilmiş olması son derece önemlidir. Sendika bürokratlarının binbir yolla öldürmeye çalıştıkları işte tam da bu ruhtur.

Mevcut sendikal düzenin sürebilmesi için yıllardır sendika bürokratları tarafından işçi sınıfına dayatılan, "direne direne kazanma" değil "dilene dilene kırıntı elde etme" çizgisidir.

İşçileri "kırıntılara razı etme" misyonu üstlenen asalak bürokrat takımı, Greif'te de bunu yapmaya çalışmış ancak başaramamıştır. Toplusözleşme görüşmelerinde, sendikal örgütlenmeyi başaran kadrolu işçilere, taşeron sorununa dokunmamak kaydıyla, ücret, ikramiye vb. konularda ileri sürülen taleplerin karşılanabileceği söylenmiş, bu "rüşvet" net bir tutumla reddedilmiş, öncelikli "kırmızı çizgi"den hiçbir taviz verilmemiştir.

Büyük bir kararlılıkla sürdürülen bu mücadele çizgisi, sınıf hareketi açısından başlı başına bir kazanımdır. Zira, bugün işçi hareketinin en öncelikli ihtiyacı, "üç kuruşa beş kuruş ekleme"nin ötesine geçen bir mücadele yolunun tutulabilmesidir. Greif Direnişi, sınıfın örgütlü birliğinin önündeki en önemli engel olan taşeron sistemini hedef alarak, böyle bir mücadelenin öncülüğünü yapmıştır.

Greif'in sınıf bilinçli öncü işçileri ve devrimci sınıf çizgisi

Greif Direnişi, zaman zaman yaşanan çıkışlara rağmen yıllardır bir türlü gelip dayandığı eşiği aşmayı başaramayan sınıfı hareketi için buzun kırılıp yolun açılması olmuştur. Greif fabrikası gerçekten de "direnişin kalesi" haline getirilmiş, 60 gün süren işgal sürecinde her açıdan örnek ve yaratıcı bir pratik sergilenmiştir. Bu başarıyı herşeyden önce, gerisindeki devrimci iradeye, işçi tabanına büyük bir güven veren sınıf bilinçli öncü işçilere sahip olmasına borçludur.

İşgale varan sürecin örgütlenmesinde, sınıf mücadelesinin yasaları ve sendika bürokrasisi gerçekliği konusunda açık bir bilince sahip olan devrimci öncüler önemli bir rol oynamışlardır. Düzenin gerici ideolojileri ile kuşatılmış bir işçi kitlesini ileri bir direniş pratiğine çekmeyi başarabilmişlerdir.

Uzun bir ön hazırlığa dayalı sendikal örgütlenme sürecinin başarıyla tamamlanması ve işgale giden sürecin örgütlenmesi tümüyle Greif'in sınıf bilinçli öncü işçilerinin ve sınıf devrimcilerinin emeğinin ürünüdür. Bugüne dek yaşananlardan farklı olarak, işçileri sendikaya üye yapmanın ötesine geçebilen, onların sınıf bilincini geliştirmeyi hedefleyen bir örgütlenme faaliyeti yürütülmüştür. Böylece, sınıf hareketinin bugünkü düzeyi düşünüldüğünde, herkesi şaşkınlığa düşüren ileri bir örgütlü mevzi yaratılmıştır.

Devrimci sınıf çizgisinin gerekleri doğrultusunda hareket eden öncü işçiler, bütün bir örgütlenme süreci boyunca taban iradesini açığa çıkartma çabası içinde olmuşlardır. Toplusözleşme sürecinin muhtemel gelişme seyri tüm işçilerle tartışılmış ve alınacak tutum önden belirlenmiştir. Bu sayede, mücadeleyi etkisiz ve sonuçsuz yasal süreç çıkmazına sürmeye çalışan sendika bürokratlarının karşısına son derece net ve kararlı bir tutumla çıkılabilmiştir.

Dolayısıyla işgal eylemi, kendiliğinden bir öfke patlamasının değil, taban inisiyatifinin açığa çıkarılması üzerinden adım adım örülen bilinçli bir sürecin ürünüdür. Değişik çevreler tarafından Greif işçilerinin övülen örgütlülüğünün gerisinde bu yönlendirici öncü irade vardır. Bugüne dek gerçekleşen işçi direnişlerinin en büyük açmazı bu alandaki zayıflıktır. Sınıf bakış açısının yönlendiriciliğinden yoksun tüm direnişler önüne çıkan engelleri aşmayı başaramamışlardır. Tüm toplumun gündemine oturan ve son derece güçlü bir destek bulan TEKEL direnişi, sendika bürokratlarının marifetiyle bitirilebilmiştir. Pek çok direnişte, sendikal ihanete karşı tutum ancak iş işten geçtikten sonra alınabilmiştir.

Greif Direnişi bu açıdan apayrı bir yerde durmaktadır. Greif'teki örgütlenme sürecine ve direnişe yön veren sınıf bakışaçısı, aynı anlama gelmek üzere devrimci sınıf çizgisidir. Greif'in genç öncü işçileri, tüm deneyimsizliklerine rağmen, bu bakışaçısını içselleştirmekten aldıkları güçle direnişi ileriye taşıma başarısı göstermişlerdir. Bu sayede sendikal bürokrasinin karşısına örgütlü bir sınıf bölüğü olarak çıkabilmişlerdir. Daha ilk adımda yüzünü gösteren sendikal ihaneti etkisizleştirmek, DİSK yönetimine tutum aldırmak için anlamlı bir pratik sergilemişlerdir. Sendika sitesine konulan iki açıklama Greif işçilerinin basıncıyla geri çektirilmiş, ardından sendika bürokratları, sözde de kalsa, direnişe sahip çıktıklarını belirten açıklamalar yapmak zorunda kalmışlardır. 39. günde gerçekleşen sendika işgalinde, direnişçi

işçileri kovan, sendikadan istifa edin diyen, polis çağırmaya kadar varan gerici rezil tutum, "sendika biziz" kararlılığıyla göğüslenmiş ve sonuçta sendika ağalarına geri adım attırılmıştır.

Öte yandan, sendikanın ve DİSK'in direnişi sahiplenmeyen tutumuna rağmen sekter bir yaklaşımdan uzak duran öncü işçiler, sürekli olarak DİSK'i DİSK yapan mücadele değerlerine işaret etmişler, bu çerçevede sendika bürokratlarına görev ve sorumluluklarına sahip çıkma çağrısı yapmışlardır. Bütün bir direniş boyunca öncüleri şahsında sergilenen esnek fakat aynı ölçüde de ilkeli, tok ve kararlı duruşa yön veren de devrimci sınıf çizgisi olmuştur.

Güçler dengesindeki eşitsizlik!

Sadece kurulu düzenin değil, mevcut sendikal düzenin çizdiği sınırları da reddeden Greif direnişçileri, güçler dengesi açısından son derece eşitsiz koşullarda direniş bayrağını yükseklerde tutma mücadelesi vermişlerdir.

Elbette Greif Direnişi'nin de, sınıf hareketinde bir ilk öncü çıkış olarak zayıflıkları, yetersizlikleri, öngörü planında zaafiyetleri vb. olmuştur. Fakat bunlar direnişin sonucunu etkileyecek türden zayıflıklar değildir. Temelde güçler dengesindeki eşitsizlik sürecin seyrini belirlemiştir. Sendikal ihanetin bu denli pervasız bir biçimde gerçekleşebilmesi bununla doğrudan bağlantılıdır.

Kavel ruhunun bugüne taşınması demek olan Greif Direnişi, tam da bundan dolayı toplumun çok değişik kesimlerinin anlamlı bir desteğini alsa da, Kavel'den farklı olarak, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve sol hareketin ağırlıklı bir kesimi tarafından sahiplenilmemiştir. Greif işçileri bütün bir işgal süreci boyunca direnişin dayanaklarını büyütebilmek için büyük bir çaba harcamışlar, bu açıdan da örnek bir pratik sergilemişler, ancak soldan ve sendikal hareketten ihtiyaç duydukları desteği alamamışlardır. Greif kapitalistine ve her adımda kendini ortaya koyan sendikal ihanete karşı verdikleri mücadelede yalnız bırakılmışlardır. Operasyonu öncesinde direniş mevzisini birlikte savunma çağrıları yanıtsız kalmış, operasyon sonrasında direnişteki Kumport işçileri dışında tek bir örgütlü sınıf bölüğü tarafından destek verilmemiştir. Sol hareket ise genelde web sitelerinde operasyon haberini vermenin ötesinde (ki bu kadarını tüm burjuva basını da yapmıştır!) kılını dahi kıpırdatmamıştır.

Greif direnişçileri fazlasıyla hak ettikleri desteği alabilmiş olsalardı, sendikal ihaneti boşa çıkarma imkanlarına sahiplerdi. Bunun olmadığı koşullarda, kendi güç ve olanakları ile direnişi kararlılıkla sürdürmüşlerdir. Greif kapitalisti ile sendika bürokratlarının işbirliği içinde hazırladıkları tüm tuzaklara ve kirli oyunlara rağmen teslimiyeti reddetmişlerdir. İşgal eylemi ancak binlerce polisin katıldığı bir operasyonla sona erdirilebilmiştir.

Sonuçta, güçler dengesi açısından son derece eşitsiz koşullarda süren bu savaşımın sonucu bir yenilgi değil, işçi hareketi için son derece önemli kazanımların elde edilmesi olmuştur. Taşeron düzenine karşı bedel ödemeyi göze alan fiili-meşru mücadele çizgisiyle, taban inisiyatifine dayalı örgütlülüğüyle, talepleri ve şiarlarıyla, dayanışma ruhu ve bilinciyle, bütün bir direnişi eylemli bir süreç olarak örgütlemesiyle, Greif'in diğer fabrikalarına yönelik müdahaleleriyle, kendi güç ve imkanlarıyla direnişi ileri taşıma başarısıyla, sendika bürokrasisine karşı ilkeli ve net tutumuyla, oluşturduğu değer ve normlarıyla Greif Direnişi, son derece yüz ağartıcı ve yol açıcı bir militan işçi eylemi olarak, sınıf hareketinin devrimci gelişiminde çok önemli bir rol oynayacaktır.

Sendikal ihanet ve ona güç verenler!

Greif işçileri sadece taşeron düzenine değil, mevcut sendikal düzenin en soysuz temsilcilerine karşı da mücadele etmek zorunda kalmışlardır. Bu zorlu direniş sürecinde önlerine en büyük barikat, bünyesinde örgütlendikleri DİSK Tekstil Sendikasının iliklerine kadar çürümüş satılık bürokratları tarafından kurulmuştur.

Toplusözleşme görüşmelerinde son derece rezil bir tutum sergileyen, taşeron sistemini hedefledikleri için işçileri hayalcilikle suçlayan DİSK Tekstil'in tepesindeki ihanet çetesi, daha ilk adımda direnişin karşısına geçmiştir.

Greif işçileri hazırladıkları toplusözleşme taslağını sadece Greif patronuna karşı değil, onun sözcülüğünü yapan sendika patronlarına karşı da savunmak zorunda kalmışlardır. Bu hainler kendilerine rağmen başlayan direnişi kırabilmek için en iğrenç yol ve yöntemlere başvurmuşlardır. Taşeron işçilerle üretimi sürdürme provokasyonunda rol almışlar, karakteri zayıf işçileri kullanarak, geri bilinçli işçileri korkutarak işçilerin birliğini bölmeye çalışmışlardır. Direniş karşısındaki tutumları nedeniyle ucu görünmüş olan ihaneti engellemek için sendika binasında "grev nöbeti" tutan işçileri kovmak için polis çağıracak kadar bayağılaşabilmişlerdir. Sendikal örgütlenmede önemli bir rol oynayan, direnişin örgütleyicilerinden biri olan DİSK Tekstil bölge temsilcisini işten atmışlardır, vb...

10 Nisan'daki polis saldırısını olanaklı kılan da, bu satılmış çetenin Greif 'in kapitalist patronu ile işbirliği halinde hareket etmesi olmuştur. Greif kapitalistinin eylemin "yasadışı işgal" olduğu gerekçesiyle açtığı davada, sendikanın bu eylemi desteklemediği, kendilerinin bilgisi dışında işgalin başlatıldığı, dahası işgal eylemini gerçekleştirenlerin sendika ile bir ilgisi olmadığı doğrultusunda ifade vererek, mahkemenin "yasadışı eylem" kararı vermesini sağlamışlardır. Aynı süreçte işçilerin reddettikleri bir protokolün altına da imza atarak, polis operasyonu için gereken zemini hazırlamışlardır. Bununla da kalmamışlar, yine işçilerin iradesini hiçe sayarak, yasal grev sürecinin başlayacağı bir aşamada satış sözleşmesini imzalamışlardır.

Rıdvan Budak çetesinin kaba bir işbirliği ile böylesine önemli bir direnişi satabilmesinde, bu ihanete tutum alınmaması ve direnişin yalnız bırakılması çok önemli bir rol oynamıştır. Bu hainler en büyük gücü buradan almışlardır. Kapitalist patronlarla kolkola direnişi kırma çabaları, "devrimci" yaftası taşıyan sol güçlerin önemli bir kesimi ile sendikalar tarafından lafta bile olsun herhangi bir tepkinin konusu olmamış, bu işbirlikçi çeteye karşı yürütülen mücadele bilinçli bir tutumla sahiplenilmemiştir.

Böylece Greif Direnişi, sendikal bürokrasinin yaşamakta olduğu çürümenin boyutlarına, gerçek konumuna ve kimliğine tutulan bir ayna olmuştur.

Gerçek hesaplaşma yeni başlamıştır!

Bu ihanetin zamanla unutulacağını sananlar çok yanılmaktadırlar. Greif, sendika bürokrasisi ile gerçek bir hesaplaşmanın başlatıldığı bir direniş olarak da sınıf hareketinin yeni dönemine damgasını vuracaktır.

Sendikal ihanet boşa çıkarılamamış olsa da, Greif Direnişi çürümüş bürokrasi karşısında çaresiz kalmamıştır. Sürecin her aşamasında ilkeli ve tok bir tutum sergilenmiş, hiçbir dayatma ve kirli oyuna boyun eğilmemiş, onur verici bir direniş çizgisi izlenmiştir. İşgal eyleminin polis operasyonuyla kırılmasını sağlamak dışında bir yol bulamayan, bunun gereklerini yerine getiren hain çete, böylece sınıf işbirlikçisi satılık konum ve kimliğini tüm açıklığıyla ortaya sermek zorunda kalmıştır.

Sadece işçilerden kesilen aidatlarla değil, kapitalist patronlara verdikleri hizmetlerin karşılığını kapalı kapılar arkasında alarak da saltanat süren bu hainler güruhu dolaysız olarak burjuvaziye hizmet etmekte, onun sınıf hareketi saflarındaki ajanları olarak iş görmektedirler. Kapitalist patronlarla kolkola girerek direnen işçilerin önüne gerici barikatlar kuran, ihanetleri tescillenmiş olan bu işçi satıcıları, işledikleri suçların hesabını vermek ve işgal ettikleri koltukları terketmek zorundadırlar.

Bu tiksinti verici ihanete sessiz kalanlara gelince... Adının başında "devrimci" etiketi taşıyan sendikalar, büyük bir dayanışma ruhu ve mücadele kararlılığıyla taşeron sistemine karşı onurlu bir bayrak yükselten bu direnişi yalnız bırakmakla kalmamışlar, ihanet dolu bir süreci elleri böğürlerinde izlemişler, açıkça sergilenen sınıf işbirliğine karşı en ufak bir tutum almamışlar, bir açıklama yapmaktan dahi kaçınmışlardır.

Bunun gerisinde, sendikalara egemen olan ve her geçen gün biraz daha derinleşen düzen içi icazetçi-uzlaşmacı bürokratik sendikal anlayışın da ötesinde, sınıfa, sınıf mücadelesine, sınıfın çıkarlarına, değerlerine, ahlakına ve kültürüne tümüyle yabancılaşmada ve giderek de çürümede ifadesini bulan bir politik-sınıfsal kimlik ve konum vardır.

Greif direnişçilerinin sendikal ihanete karşı aldığı son derece meşru tutum üzerine, kendisini solda tanımlayan fakat gerçekte

sendikal bürokratik mekanizmanın organik bir parçası olan "44 uzman"nın yayınladığı metin de bu açıdan hem açıklayıcı hem de ibret vericidir. Greif Direnişi gibi, düzenin çizdiği sınırları aşarak militan bir tutumla sınıf hareketine çıkış yolu gösteren bir direniş karşısında hiçbir heyecan duymayan, direniş alanına bir kez bile uğramayan bu solcu, hatta sosyalist "sendika uzmanları"nın, ihanetin kendisini değil de ihanete karşı alınan tutumu yargılamaya kalkabilmeleri bir rastlantı değildir ama utanç vericidir. Burada sözkonusu olan, bir kez daha işçi sınıfının çıkarlarına ve davasına tümüyle yabancılaşmanın ürünü bir sınıfsal-politik reflekstir. Rıdvan Budak uşağı bir uzmanı savunmak için 44 imzalı ortak bildiri yayınlayan bu aynı "uzman"lar, bizzat aynı Rıdvan Budaklar'ın mahkeme tanıklığı sayesinde binlerce polisle Greif direnişçilerine yöneltilen saldırıya karşı ise tek kelimelik bir açıklama yapmak ihtiyacı duymamışlardır.

Greif Direnişi'nin sınıf hareketi için bir başka önemli kazanımı, sendikal reformizmin yaşamakta olduğu bu dejenerasyon ve çürümeye yepyeni bir düzeyde açıklık getirmesi olmuştur. Greif'in direniş çizgisi bu açıdan gerçek bir turnusol rolü oynamıştır. Sınıf hareketinin ileriye taşınabilmesi için hesaplaşma, sadece ihaneti tescillenmiş DİSK Tekstil çetesi ile değil, bunu sindirmekte hiçbir güçlük çekmeyen sendikal bürokrasi ile de yaşanmak durumundadır.

DİSK yönetimi ihanete kol kanat germiştir!

Rıdvan Budak çetesinin Greif Direnişi'nin ilk gününden itibaren ve bütün bir direniş süreci boyunca sergilediği açık ihanet karşısında DİSK yönetiminin tutumu ibret verici olduğu kadar utanç vericidir de. Herşey bir yana, bu tutum bugünkü DİSK yönetiminin öngörüsüzlüğüne, daha açık konuşmak gerekirse çapsızlığına bir göstergedir.

12 Eylül sonrasının hiçbir direnişinin sahip olmadığı üstünlükleri sayesinde Greif Direnişi'nin kazanma imkanı çok fazlaydı. Greif'in kazanması sınıf hareketinin gelişimi açısından gerçek bir dönüm noktası olacak, dibe vurmuş olan sendikal harekete de böylece büyük bir güç ve soluk kazandıracaktı. Ama bugünkü DİSK yönetimi tarafından böyle bir direniş sahiplenilmediği gibi, direniş süreci boyunca ve sonrasında, DİSK'i DİSK yapan değerleri ayaklar altına alan bir tutum sergilenmiştir. Böylece de bugünün DİSK'inin, içi boş çürümüş bir kabuktan ibaret olduğu gerçeği tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır.

"Taşeron cumhuriyeti"ne savaş açtığını iddia eden, bunu kampanyaların ve eylemlerin konusu yapan DİSK bürokratları, taşeron düzenini hedefleyen bu militan direniş karşısında hep ikiyüzlü ve düşmanca bir tutum sergilemişlerdir. Direnişi sözde sahiplenirken, pratikte tek bir adım atmamışlar, iki ay boyunca bilinçli bir tutumla bundan uzak durmuşlardır. Rıdvan Budak çetesinin ihanetine dair tek kelime etmek bir yana, sinsi biçimde el altından onlara her türlü desteği de vermişlerdir. Direnişin kırılmasının ardından hainler çetesinin yayınladığı bildiri bunun apaçık bir delili olarak durmaktadır orta yerde. DİSK yönetimi bu çetenin her türden destekleri için kendilerine şükranlarını sunmasını sessiz bir onayla karşılamıştır.

Polis saldırısı öncesinde DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ile fabrika temsilcilerinin yeraldığı bir toplusözleşme komitesinin oluşturulması ve direnişe sahip çıkıldığı yönünde açıklamalar yapılması da, tümüyle işçilerin basıncının ürünüdür. Fakat bu girişim gerçekte işçileri oyalamaya dönük sinsi bir manevranın en rezil bir ifadesidir. Bir kez bile toplamadıkları bu komisyonun oluşturulduğu süreç, işçilerin bekleyişe/eylemsizliğe itildiği bir süreç olmuştur. Bu süreçte Greif patronu ile görüşen DİSK genel sekreteri işçilere, yapılacak bir şey kalmadığını, fabrikayı kapatma kararının alındığını söyleyerek, umutsuzluk yaymaya ve böylece direniş iradesini kırmaya çalışmıştır. Greif işçilerinin avukatlarının taleplerine rağmen, Rıdvan Budak çetesinin imzaladığı bir ihanet belgesi olan Hadımköy Protokolü'ne ilişkin açıklama yapmayı reddeden DİSK yöneticileri, böylece "fabrikayı kapatma" oyununda da kendilerine düşen rolün tüm gereklerini yerine getirmişlerdir.

DİSK bürokratlarının DİSK Tekstil çetesinin ihanetine tavır almaması rastlantı değildir. Zira, örgütlülüğünden aldığı güçle yasal-icazetçi çizgiye kararlılıkla hayır diyen bu militan çıkış, oturmuş bulunan uzlaşmacı sendikal düzenin

bürokratlarını fazlasıyla ürkütmüştür. Bunun içindir ki, Rıdvan Budaklar'ın kaba ihaneti, "sendikal iç işleyişe karışmama" adı altında arsızlıkla geçiştirilmiştir.

DİSK Tekstil çetesinin, "eyleme geçerken bize sormadılar", "sendikanın disiplinine uymadılar" argümanlarıyla direnişin karşısına geçmesinin gerisinde, bürokratik işleyişe boyun eğilmemiş, yasallık cenderesinin reddedilmiş olması gerçeği vardır. DİSK bürokratları da temelde farklı bir anlayışın temsilcileri olmadıkları için, direnişi desteklediklerine dair ikiyüzlü açıklamalarına rağmen, pratikte ona sırtlarını dönmüşlerdir.

Bugünkü sendikal düzende "sendika disiplini", sendika bürokratlarının icazetçi-uzlaşmacı mücadele anlayışlarına tabiyet anlamına gelmektedir. Böyle bir tabiyeti daha baştan reddeden, kendi bağımsız öz örgütlülüklerini oluşturan Greif işçileri, bu sayede toplusözleşme sürecine dahil olarak pazarlık masasında gerçekleşeceği kesin olan ihanete geçit vermemişler, sendikal bürokrasiye rağmen direniş bayrağını yükseltmişlerdir.

DİSK'in bürokratik yönetiminin de "sindiremediği" budur. Greif'in direniş çizgisi ile uzlaşmacı-icazetçi çizgi arasındaki "kan uyuşmazlığı" direnişe karşı alınan tutumu belirlemekle kalmamış, sınıf işbirliğinin sergilendiği ihanet karşısında sessiz kalarak, dahası kol kanat gererek, aynı utanca ortak olmasına da yolaçmıştır.

Bugünkü DİSK'in temsil ettiği sendikal düzende "devrimci"lik bir yana ilericilik adına ne kaldığını görebilmek için, 60 günlük direniş sürecindeki tutumlarına bakmak yeterlidir. Greif gibi militan ruhla sürdürülen bir direnişi, "başka işleri" olduğu gerekçesiyle ancak onuncu gününde ziyaret edebilmişler, daha doğrusu direnişin gücü karşısında lütfen ziyaret etmek zorunda kalmışlardır. Fabrikaya ikinci gelişleri ise işgal eyleminin polis operasyonu ile sona erdirilmesinden sonra olmuştur. Operasyon hazırlığının bilgisini alan Greif işçileri, saldırıyı boşa çıkarmak için destek çağrıları yapmışlar, DİSK bünyesinden bu çağrıya yanıt veren olmamış, operasyonun ardından fabrika önünde direnen işçiler bir kez daha yalnız bırakılmışlardır.

Operasyon sonrasında ise, DİSK Tekstil çetesinin katmerli ihanetine rağmen, mücadele anlayışlarının ne olduğunu açıkça ortaya koyan bir argümanı ileri sürebilmişlerdir: Bir grup sorumsuz ve maceracı 850 işçiyi işsiz bıraktı!

Greif işçilerini bu "bedel"le gerçekte kimlerin yüzyüze bıraktıkları gerçeği bir yana, bedel ödemeyi göze almak, devrimci sınıf mücadelesinin altı döne döne çizilmesi gereken en temel gereklerinden biridir. DİSK'in tarihindeki bütün onurlu direnişler bedel ödemeyi göze alan kararlı bir mücadele çizgisinin ürünüdür. DİSK'İ DİSK yapan bu olmuştur. Bugünkü bürokratlar ise zorlu mücadelelerle yaratılan dünün DİSK'ine, onun mücadele anlayışına ve değerlerine öylesine yabancılaşmışlardır ki, ihanetin dipsiz kuyusunda debelenenleri sahiplenirken, böylesine onurlu bir direnişe önderlik eden işçiler ile sınıf devrimcilerini DİSK binasından kovmaya kalkabilmişlerdir.

Son olarak, 10 Haziran 2014 tarihi taşıyan ve Rıdvan Budak çetesinin açıkça sahiplenilmesi anlamına gelen Genişletilmiş Başkanlar Kurulu imzalı bildirge, DİSK'in politik ve moral iflasının açık bir belgesi olmuştur. Greif Direnişi'nin geniş bir yer tuttuğu bu bildirgede, sınıf devrimcilerinin "DİSK'i ve DİSK üyesi sendikaları işçiler ve toplum karşısında düşmanlaştırma ve itibarsızlaştırmaya yönelik çabaları" mahkum edilmektedir. Bu bildirge, DİSK Tekstil'in tepesindeki işçi satıcılarının arkasında durduklarının itirafından başka bir şey değildir.

Greif Direnişi gerçek bir ayrışma ve saflaşmayı sağlayarak, sendika bürokrasisinin hala da "ilerici" rolünü oynuyor görünmesini sağlayan peçeleri bir bir yırtıp atmıştır. Direniş yolunu tutacak işçilerin önlerine ne tür barikatlar kurulabileceği, ne tür ihanetlerle yüzyüze kalınabileceği en çıplak bir biçimde ortaya serilmiştir.

Sınıf hareketinin bugün yaşamakta olduğu kısır döngünün aşılması, Grief'in gösterdiği yolun tutulmasıyla mümkündür. Bu yolu tutan bir işçi hareketi sendikal ihaneti döne döne yaşamak zorunda kalmayacak, Greif'in dersleri ve deneyimleri sayesinde önüne çıkan engelleri aşmayı başaracaktır.

Politik gençlik hareketi geleneği

H. Fırat

(Gençlik hareketi ve örgütlenmesi üzerine Haziran 2014'te yapılmış parti içi bir tartışmanın kayıtlarının yayınlanabilir bölümleridir...)

'70'li yılların halkçılığı büyük ölçüde gençlik hareketine dayanıyordu. Bu nedenle biz başından itibaren çubuğu belirgin bir biçimde sınıf sorununa ve dolayısıyla yönelimine büktük. Bu tümüyle doğru bir tutumdu ve saflarımızda proleter sınıf bakış açısının bu denli kökleşmiş olmasını buna borçluyuz. Ama biz halkçı bakış ve kimliğe en kapsamlı eleştirilerimizi yönelttiğimiz o aynı dönemde bile, gençlik sorununu ve dolayısıyla çalışmasını ne küçümsedik, ne de ihmal ettik. *Ekim*'in daha 6. sayısından itibaren yayınlanan üç bölümlük gençlik hareketi değerlendirmesi bile bu önemsemenin bir göstergesidir.

Öte yandan biz, çok sınırlı güç ve olanaklarımızı daha başından itibaren hemen tümüyle sınıf çalışmasına yönelttiğimiz halde, çıkışımızın yarattığı etki ile gençlik içerisinde de her zaman belli güçlere sahip olabildik. Bu güçlerle ilgilendik, kendi içinde çeki düzen vermeye ve onlarla gençlik içerisinde etkimizi artırmaya çalıştık. Bu sayededir ki gençlik hareketi içerisinde hep bir sürekliliğimiz oldu. Gençlik yayınımızın halen gençlik hareketi içerisinde en eski ve sürekli yayınlardan biri, belki de birincisi olması, bu konuda bir şey anlatmaktadır.

Geride kalmakta olan otuz küsur yıllık tarihsel dönem, dünyada ve Türkiye'de genel bir gericilik ve sosyal durgunluk dönemi idi. Bu çerçevede Türkiye'de toplumsal mücadelenin sınırlarını ve dolayısıyla uzun yılları bulan kısırlığını biliyoruz. Ama tam da bir dönemin aşılmakta olduğu bir geçiş evresinin de içerisindeyiz. Tam da bu aşamada gençlik alanında farklı bir çıkış bize önemli imkanlar yaratabilir. Bu sınıf çalışmamızı zayıflatmaz, tersine ona her zamanki gibi ek imkanlar da yaratır. Kendi gelişme sürecimize baktığımızda, gençlik çalışmamızın toplamında sınıf çalışmamızı hiçbir zaman zayıflatmadığını görüyoruz. Tersine, sonradan sınıf çalışması içerisinde değerlendirebilmek olanağını bulduğumuz birçok kadroyu biz tam da gençlik çalışması içerisinde kazandık. Gençlik güçlerimizden sınıf çalışmasına destek güçler olarak ayrıca yararlandık.

Parti olarak temel önemde bazı üstünlüklerimiz var; ideolojik açıklık ve sağlamlık, devrimci kimlik, sınıf yönelimi, ihtilalci örgüt, bütün bunların ifadesi olarak tasfiyeci solun bozulan ve çürüyen tablosu karşısında tümüyle farklı bir konum, vb. Bunlar gençlik alanındaki yeni adımlarımızı da besleyecek ve güçlendirecek üstünlüklerdir. Ayrıca bizler geçmiş gençlik hareketinin içinden geliyoruz, dolayısıyla birikimlerini ve deneyimlerini de en dolaysız bir biçimde temsil ediyoruz. Gençlik hareketinin sorunlarını ele alırken bunun yararını fazlasıyla gördük bugüne kadar, bundan böyle de göreceğiz.

Gençlik her toplumda önemli bir dinamik kesimdir. Bir sınıf ya da kendi içinde homojen bir sosyal katman değil, tersine farklı sınıfları dikey olarak kesen bir toplum kategorisidir. Sınıfsal bakımdan heterojen bir toplum kesimi olması gerçeği, beraberinde gençlik içinde her türden ideoloji ve politika akımının varlığını getirmektedir. Bizi doğal olarak alt sınıflar gençliği, bu kapsamdaki işçi, emekçi ve öğrenci

gençlik ilgilendirmektedir. Alt sınıflardan gelen gençlik, özellikle de öğrenci gençlik, bu ülkede toplumsal-siyasal sorunlara büyük ilgi göstermiş, toplumsal muhalefet içinde etkin bir biçimde yer almıştır.

Gerçekte öğrenci gençliğin toplumsal sorunlara bu ilgisi, hiç de modern sınıf mücadeleleri ile belirlenen '6●'lar sonrası yeni dönem Türkiye'si ile de sınırlı değildir. Daha ondokuzuncu yüzyılın ikinci yarısından itibaren, Osmanlı'nın hızlanan çöküş sürecine de bağlı olarak, dönemin öğrenci gençliği toplumsal sorunlara ilgi duymuş, bu temelde hızla politize olmuştur. Dönemin Tıbbiye ve Harbiye öğrencileri, çözülmekte olan imparatorluk sorununa ilgi gösteriyorlar ve bu durumdan çıkış ve çözüm için yollar arıyorlar, böylece hızla politize oluyor, gizli örgütler kuruyorlardı. Daha henüz öğrenci iken, daha henüz toplumsal yaşam içerisinde çok dolaysız olarak yer almadıkları bir evrede, bunu yapıyorlardı. Nihayetinde uluslararası siyasi literatüre "Jön Türk" kavramını katmış bir toplumsal-siyasal kültürden sözediyoruz. Bu ülke gençliğinin güçlü bir politikleşme geleneği var demek istiyorum. Her toplumda bu vardır ama bizde belirgin biçimde güçlü bir damardır demek istiyorum.

Cumhuriyet'ten sonra gençliğin kurulu düzen tarafından denetim altına alındığını ve bunun '6●'lı yıllara kadar da böyle sürdüğünü görüyoruz. 194●'larda iktidar tarafından güdümlenen gerici bir gençlik hareketi var, Tan Matbaası'nın yakılması örneğinde olduğu gibi gerektiğinde sol muhalefetin üzerine sürülebilen. Ama bu bile gençliğin toplumsal sorunlara ilgisinden gerici bir biçimde yararlanmanın getirdiği bir durumdur. Menderes'e karşı en etkin toplumsal muhalefet öğrenci gençlikten geldi. Menderes'in düşüşünü hızlandıran eylemlilikler de büyük ölçüde gençlik eylemlilikleridir. Ünlü "555K" eylemi de bunun bir örneğidir ve yalnızca üç hafta sonra Menderes'in düşüşü ile sonuçlanmıştır.

'6●'lı yıllar Türkiye'de modern sınıflaşmanın görünür hale geldiği ve giderek sınıf mücadeleleri halinde kendini somutladığı bir evredir. Aynı dönemde hemen tüm dünyada büyük toplumsal çalkantılar ve devrimci kaynaşmalar, bunun da her topluma şu veya bu biçimde bir etkisi var, dolayısıyla Türkiye toplumuna da. '6●'lı yıllar boyunca, Türkiye'de günden güne güçlenip yayılan bir sosyal uyanış ve sola kitlesel bir akış var. Bu ilerici toplumsal gelişmede gençliğin de etkin bir yer tuttuğunu biliyoruz. Bu yeni dönemin gençlik hareketi bakımından en belirgin özelliği, mücadeleci gençliğin hızla düzenin denetimi dışına çıkması, devrime ve sosyalizme yönelmesidir. Bu nedenledir ki '7●'li yılların öne çıkan Türkiyeli ve Kürdistanlı hemen tüm devrimci örgütleri daha baştan gençlik hareketi içinden filizlendiler. Hemen tümünün önder kadroları gençlik hareketi içinden geldiler. Deniz Gezmiş bir bakıma bu dönemin gençlik hareketinin bütün bir özeti ve idamının ardından geçmiş kırk yıla rağmen bugüne efsaneleşerek kalmış simgesidir.

Bütün bu tarihsel çizgiden çıkan ortak bir sonuç var. Gençliği, özellikle de öğrenci gençliği politize eden ve eyleme çeken her zaman genel toplumsal-siyasal sorunlar olmuştur. Dar akademik-demokratik sorunların bunda esasa ilişkin bir rolü yoktur. Öğrenci gençlik bu dar alanda politize olamadığı gibi bir bakıma kurulu düzene de bağlanıyor. Gençliğin akademik sorunları onu bir parça hareketlendirebilir; ama bu, bu sınırlarda kalırsa, böylece onu gerisin geri kurulu düzene de bağlar. Mesleki gelecek ve kariyer kaygısı önplana geçer. Gençliğin politik kitle hareketleri, tam da onun ülke ve dünya sorunlarına gösterdiği ilgiden kaynaklanmıştır. Başlangıçta şu veya bu özel sorundan başlamış olsa bile, gençlik toplum sorunlarına ilgi gösterebildiği ölçüde politize olmuş, kitlesel gençlik hareketleri de bunun ürünü olmuştur. Dünya ve Türkiye deneyimleri bunu açıklıkla tanıklık etmektedir.

Bakınız, son yirmi küsur senedir dar sorunlar üzerinden gençliği hareketlendirmeye yönelik çokça çabalar oldu. Akademik sorunlar, demokratik sorunlar, öğrenci dernekleri, öğrenci sendikası vb., birçok yol denendi, ama bütün

bunlar ciddi hiçbir sonuç yaratmadı. Gençlik hareketindeki darlık ve kısırlık bir türlü kırılamadı. Oysa Haziran Direnişi gençliğin geniş kitleler halinde politize oluşuna sahne oldu. Bunun gerisinde ise bir kez daha gençliğin toplumsal-siyasal sorunlara gösterdiği geniş çaplı duyarlılık vardı. Nitekim o zamandan beri de bu aynı politizasyon kendini değişik vesilelerle dışa vuruyor. Gençlik Berkin Elvan'ın ölümü üzerine kitlesel eylemlere girişiyor. Gençlik ve liseli gençlik Soma madenci katliamına karşı aynı hareketliliği yaşıyor. Bunlar tümüyle politik olaylardır, etki ve yankıları toplum düzeyindedir. Ve gençlik kitlesel olarak tam da böyle olaylara etkin tepkiler veriyor.

Sınıfın iktisadi sorunları ve mücadelesine ilişkin bakışı mekanik bir şekilde gençliğin akademik sorunlarına aktarmaktan özellikle kaçınmak gerekir. Biz '7●'li yılların büyük gençlik hareketliliğini içinden yaşadık. Hiç de akademik-demokratik sorunlar üzerinden değil fakat tümüyle politik sorunlar üzerinden hareketlenen bir gençlik sözkonusuydu o günün Türkiye'sinde. Tam da toplumsal-siyasal sorunlar gençliği hareketlendiriyor, binlerce-onbinlercesini döne döne sokak gösterilerine sürüklüyordu. Dönemin ilk büyük gençlik eylemleri, 1974 yılı sonunda Şahin Aydın ile Kerim Yaman'ın birer ay arayla katledilmeleri üzerine patlak vermiştir. Bu iki faşist cinayet onbinlerce genci eyleme, forumlara, üniversite işgaline ve nihayet işçilerin de geniş biçimde katıldığı onbinlerce kişilik cenaze törenlerine çekmiştir. Böylece bir anda tümüyle politik bir mecrada gençlik hareketinin önü açılmıştır. Dönemin akademik gibi görünen en önemli istemlerinden biri özel okulların devletleştirilmesiydi. Fakat bu bile hiç de dar akademik değil tümüyle politik bir istemdi.

'6●'lı yılların FKF'si gerçekte politik bir çıkıştır. Onu izleyen Dev-Genç, sol hareketin o günkü özgün durumunun da bir sonucu olarak, bir tür gençlik partisidir. Toplumsal sorunlara ilgisi, yönelimi bu kadar güçlü ve yoğundur demek istiyorum. Özetle dönemin gençlik hareketi, çıkışında da, vardığı noktada da politik nitelikte bir hareketidir. Çıkışı FKF, vardığı yer Dev-Genç'tir. Her iki durumda da sözkonusu olan açık politik kimlikli gençlik örgütleridir.

196●'lı yılların hemen başında işçi hareketindeki canlanma, TİP'in kuruluşu ve sonraki gelişmesi, Yön dergisinin aydın kesimler üzerindeki etkisi, yaygınlaşan toplumsal hareketliliklerin yarattığı genel atmosfer, sol uyanış ve sola kitlesel kayış, bu arada dünyadaki büyük olayların, sürmekte olan genel devrimci dalganın kaçınılmaz etkisi, bütün bunlar gençlik üzerinde de yankısını buldu. 1966'dan itibaren Fikir Kulüpleri oluştu ve hızla TİP'in etkisi altına girdi. Daha doğrusu bu örgütler daha baştan TİP'li gençlerin inisiyatifi ile kuruldu. Ama başlangıçta FKF hala da dar bir elit yapıdır, henüz tabandan gelen kitlesel bir gençlik hareketine dayanmamaktadır.

Bunu yoldaşlardan birinin sorusunu yanıtlamak için de söylemiş oluyorum. Bazı genç yoldaşlar, Dev-Genç, gençliğin kitle mücadelesinin içinden çıkan bir öz örgütlenme idi, diyorlarmış. Oysa durum gerçekte hiç de böyle değildir. Dev-Genç FKF'nin sonraki gelişimi ile ortaya çıktı. FKF ise başlangıçta dar bir elit örgüttür ve '68'deki kitlesel patlamaya kadarki durumu budur. Çeşitli üniversitelerde politik kimlikli gençlerin kurduğu Fikir Kulüpleri'nin sonradan ülke çapında federasyonlaşmasıdır FKF. Ama bu gençler Vietnam savaşı ile dayanışma örgütlüyorlar, bildirilerinde mevcut hükümeti kapitalistlerin hükümeti olarak suçluyorlar, dolaysız bir sosyalist dil kullanıyorlardı. Bu da açık bir politik kimlik anlamına geliyordu.

FKF'nin kitleselleşmesi '68 patlaması ile birliktedir. Dünyadaki '68 olaylarının Türkiye'de de gençlik kitlelerine yansıması, büyük üniversite işgaller ile birliktedir. Ama FKF burada örgütlü, bilinçli politik bir güç olarak hazırdır, bu noktaya özellikle dikkat etmek gerekir. Patlak veren işgal hareketlerini hızla kendi denetimi altına alması ve buradan giderek kitleselleşmesi tam da bu sayededir. Yani Dev-Genç'in kitleselleşmesi, Haziran 1968 olaylarının sonrasıdır. Ve bundan sonra artık Dev-Genç şahsında politik kitlesel bir gençlik

hareketi sözkonusudur.

Dolayısıyla Dev-Genç, daha baştan gençlik hareketinin kitlesel dinamizminden çıkmış bir gençlik örgütü değildir. Başlangıçta politize olmuş aydın gençlik gruplarının oluşturduğu dar bir yapıdır sözkonusu olan. Kitlesel bir hareketlenme olmadığı sürece bu yapının sınırları bellidir. Bir ideolojik tutumu vardır, bir politik mesajı vardır, ama bir kitle hareketinin ürünü, temsilcisi ve dolayısıyla taşıyıcısı değildir henüz. Kitle hareketlerinin taşıyıcısı olması '68 olayları ile birliktedir. Bu tür bir patlamayı hem bizzat örgütleyenler arasındadır, hem de böyle bir patlamayı toparlayıp, kendi yönetimine alıp bir yere götürme başarısını gösterebilen bir örgüttür.

'70'li yılları ise zaten içinden yaşadık. Başlangıçta yine devrimci bir öncü bir gruptuk ve çok dar görünüyorduk. '71 Devrimci Hareketi'nin etkisi altında şekillenen çeşitli gençlik gruplarının sınırlı sayıda sempatizanlarıydık. 1974 öğrenim yılı başında durum hala da kabaca böyleydi. Ama çok geçmeden kendimizi kitlesel bir gençlik hareketinin önünde bulduk. Başlangıçta, örneğin Şahin Aydın'ın öldürülmesini protesto olayında, bir forum çağrısı yaparken bile ne kadar insanı katacağımızdan emin değildik. Ama İTÜ'de çağrıyı yaptığımızda, sınıfların kitlesel olarak boşaldığını biraz da şaşırarak gördük. Forum sonrasında bir grup devrimci olarak belediye otobüsüyle İstanbul Üniversitesi işgaline gidecektik. Ama forumdan çıkan binlerce öğrencinin kendiliğinden bizi takip ettiğini yine şaşırarak gördük ve bir anda binlerce kişilik bir yürüyüş kortejine dönüştük, Dolmabahçe üzerinden Karaköy'e akan... Öylesine güçlü bir hareketti ki sözkonusu olan, 15-16 Haziran'dan sonra devlet bir kez daha köprüleri açmak, boğaz köprüsü ve vapur trafiğini durdurmak zorunda kalmıştı. Zira benzer protestolar başta Yıldız Teknik ve İstanbul Üniversitesi olmak üzere öteki okullarda da aynı kitlesellikte yaşanmıştı.

'70'li yılların gençlik hareketi çıkışından itibaren tümüyle politik bir gençlik hareketiydi. Akademik-demokratik sorunların burada sözü edilebilir bir rolü yoktu. Hızla politize olan bir toplumsal ortam sözkonusuydu ve işçilerin yanısıra ilk hareketlenenler öğrenciler olmuştu. Aynı yoğun politizasyon karşı-devrim cephesi için de geçerliydi. MHP güdümündeki faşist Ülkü Ocakları, MSP güdümündeki dinci Akıncılar Derneği, bunun örnekleridir. İkisi de kendince kitlesel ve ikisi de karşı devrimin hizmetinde tepeden tırnağa politik gençlik örgütleriydi. Neydi bu politik gençlik örgütlerinin motivasyon kaynağı? Gerici faşist ya da dinci ideoloji üzerinden gene toplumsal-siyasal sorunlar!

Akademik sorunlar ise sözkonusu olduğu ölçüde toplumsal sorunların içinde gündeme gelmiştir. Örneğin '68 işgallerinde eğitim sorunu kuşkusuz gündemde var, ama genel toplumsal sorunlarla bağı ve bütünlüğü içinde. Eğitim sorunundan sözedilirken emperyalizme bağımlılıktan, çarpık kapitalizmden sözediliyor. İşçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların ihmalinden sözediliyor, zengin-fakir ayrımından sözediliyor. Sorun genel toplumsal bağlamında yerine buluyor, demek istiyorum. Yani bir fabrikadaki dar bir ekonomik sorun gibi, çalışma koşulları, ücretler, ikramiyeler sorunu gibi dar bir sınır içinde kalmıyor.

'70'li yıllarda ortaya çıkan kitlesel gençlik örgütleri başlangıçta birleşik örgütlerdi. Devrimci hareket parçalıydı ama o sıralar henüz örgütlü güç olarak ortada yoktu. Zira '71 Devrimci Hareketi'nden arta kalan kadrolar henüz zindanlardaydı. Böyle bir dönemde, önemli ölçüde bu akımlarının etkisi altındaki devrimci gençler birleşik örgütler kurdular. Ankara'da AYÖD, İstanbul'da İYÖKD bunun ifadesiydi.

Bu kitlesel gençlik örgütleri yasal açıdan dernek formu üzerinden kurulmuş olsalar bile, ki derneklerin politika yapmalarının yasak olduğu bir dönemdi, tümüyle politik bir gençlik hareketinin taşıyıcısı oldular. Parçalanma ve giderek her bir siyasal yapının kendi gençlik örgütünü kurmaya yönelmesi ise sonradan geldi. '74 affını izleyen bir-iki yıl içinde parti ve örgütler toparlanıp şekillendikleri ölçüde, örgütsel bakımdan birleşik bir yapıda bulunan

gençlik hareketi de parçalanmaya başladı. Dönemin verimli kitle hareketi koşullarında her bir önemli siyasal grup binlerce, onbinlerce kişiyi etrafına toplayabildiği için, bunun verdiği bir kolaycılıkla gençlik içinde de kendi başına hareket etmeye ve kendi kitlesel gençlik örgütünü kurmaya yöneldi. Bu son derece sağlıksız, dar görüşlü, grupçu ve tekkeci bir zihniyetin yansımasıydı ama hissedilir kitle desteği bu kaba zaafı gizleyebiliyordu. Dönemin önplandaki başlıca siyasal akımlarının denetimindeki gençlik örgütleri, yapıları, programları, şiarları, isimleri ve pratikleriyle tümüyle birer politik gençlik örgütü idiler.

Sözkonusu parçalanmanın dönemin gençlik hareketi üzerindeki etkisi son derece yıkıcı olmuştur. Ama ben burada bundan çok, gerek birleşik örgütlerin gerekse parçalanma sonrası örgütlerin, tümüyle politik nitelikte kitle örgütleri oldukları gerçeğine, böylece de Türkiye'nin politik gençlik hareketi geleneğine dikkati çekmeye çalışıyorum.

Bu tarihsel çizgide uzun süreli bir kırılma 12 Eylül'den sonra yaşandı. 12 Eylül sonrası yalnızca bizde değil tüm dünyada bir genel gericilik dönemidir. Dünyada neoliberal akımların, her biçimiyle gericiliğin önplana çıktığı, Ortadoğu'da gerici dinci akımların güç kazandığı, bütün bunların öteki yüzü olarak toplumsal mücadelenin gerilediği, devrim dalgasının düştüğü, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yıkılışla birlikte sosyalizmin büyük itibar kaybettiği bir dönemde, gençlik hareketi de bunun sonuçlarıyla yüzyüze kalacaktı. Kaldı ki bizde faşist 12 Eylül rejimi, gençliği ve gençlik hareketini özellikle hedef almıştı. Bunun bir yanı örgütlü gençlik hareketini ezmek, öteki yanı ise gençliği her yolla denetim altına almak, bunun için her yolu ve yöntemi kullanmak oldu. Bunda büyük başarı sağlandığını, gençliğin bin bir yolla uyuşturulup yozlaştırıldığını, apolitik, toplum sorunlarına ilgisiz bir gençlik kuşağı yaratıldığını biliyoruz. Sözkonusu kırılma böyle yaşandı.

Kuşkusuz '8●'li yılların sonuna doğru ve sol akımların yeniden toparlanmasına da bağlı olarak, gençliği yeniden politize etmeye yönelik çeşitli çabalar da güç kazandı. '8●'lerin sonunda bazı önemli ilk girişimler oldu, fakat bunlar anlamlı bir sonuç yaratmadı. '9●'lı yılların ortasında bir takım yollarla mevcut durum yeniden zorlandı, fakat yine anlamlı sonuçlar yaratılamadı. Dikkat ediniz, bu aynı yıllar aynı zamanda genel toplumsal mücadelede canlanma işaretlerinin ortaya çıktığı yıllardır. '89'da İşçi Baharı'nı, '9●'da madenci fırtınası ile kamu çalışanları hareketindeki ilk önemli canlanmayı hatırlayınız. '9●'ların ortası ise çeşitli biçimleriyle sınıf hareketliliğine, bazı yoksul semtlerde patlamalara varan hareketliliklere ve nihayet '95 ve '96'daki güçlü 1 Mayıslar'a sahne oldu. Bu aynı dönemlerde öğrenci gençlik içinden de çıkışlar zorlanmıştır. Fakat bunlar da anlamlı sonuçlar yaratamamış, gençlik hareketindeki darlık ve kısırlık bir türlü aşılamamıştır.

Bu gericilikle belirlenen bir tarihsel dönemin gençlik hareketine de kaçınılmaz yansımasıydı. Ama işte bu dönemi geride bırakacak bir geçiş sürecinin içindeyiz. Yeni dönemin belirtileri gitgide çoğalıyor ve bunun sonuçları kendini gençlik cephesinde de gösterecektir. Bizde Haziran Direnişi başlı başına bu yeni dönemin güçlü bir işareti olmuştur. Genel kitle hareketi ve özellikle de gençlik hareketi yönünden. Sorun bu yeni döneme hazırlıktır. Her cephede olduğu gibi gençlik hareketi cephesinde de. Gençlik örgütlenmesini yeni bir gözle ele alış da bu hazırlığın bir parçasıdır.

Bugünün Türkiye'sinde sosyalizm iddialı reformist sol gençlik örgütleri var, Kolektifler, Öğrenci Muhalefeti, şimdi FKF adını alan TKP Gençliği, Emek Gençliği vb. gibi. PKK çizgisinde Kürt ulusal gençlik örgütleri var. Burjuva çizgide ulusalcı gençlik örgütlenmeleri var, İP'in TGB'si gibi. Ama ciddi bir devrimci gençlik örgütü yok, bu alanda halen belirgin bir boşluk var. Bu boşluğu sınıf devrimciliği çizgisinden esinlenen ama kendini buna daraltmayan, gençlik hareketi bünyesindeki genel devrimci eğilimi kucaklamaya çalışan bir gençlik örgütlenmesi doldurabilir ancak. Böyle bir gençlik örgütü devrimci çizgide kitlesel

bir gençlik hareketi geliştirmeyi ve tam da bu çaba içinde onun örgütsel formu haline gelmeyi hedeflemelidir.

'6●'lı yılların dar FKF'si, bir yandan Vietnamlı devrimcilerle dayanışmasını ilan ederken, öte yandan mevcut Adalet Partisi hükümetini kapitalistlerin hükümeti diye suçlayan siyasal metinler yayınlıyordu. Bu çok dolaysız bir politik tutum ve dildir. 196●'lar Türkiye'sinde, yani geçiş süreci içindeki bir toplumda. FKF'nin çok geçmeden Dev-Genç şahsında militan ve kitlesel karakter kazandığını, Dev-Genç'in ise açık bir devrimcilik iddiası ile dönemin gençlik hareketini kucakladığını biliyoruz. O günden bu yana Türkiye, kapitalist ilişkilerin belirgin bir biçimde oturduğu bir toplum haline geldi. Artık bu toplumda proletarya ve burjuvazi var. Egemen sermaye sınıfı ile onun karşısında güçlü bir emek ordusu var. Bu toplumda sermayeye karşı işçi sınıfından yana olmak zaten bu düzene karşı olup olmamak sorunudur. Bugünün Türkiye'sinde devrimci olmak ancak emeğin yanında ve sermayenin karşısında olmakla olanaklıdır. Bunun gerisindeki her tutum son tahlilde düzen içi bir konumu anlatır, bu anlama gelir.

Politik bir gençlik örgütünün nitelenmesinde ve dolayısıyla isimlendirilmesinde devrimcilik tanımı en asgari noktadır. Bugünün gençlik mücadelelerinde devrimcilik asgari nokta ve temel kimliktir. Bunu sol ya da sekter, daraltıcı bir isimlendirme olarak görmek, ilkin bu ülkenin gençlik hareketi tarihini anlamamak demektir. İkinci olarak bugünün Türkiye'sinin sınıf ilişkileri gerçeğini gözden kaçırmak demektir. Ciddi bir devrimci gençlik hareketi ve örgütlenmesinin temel şiarlarından biri, belki de birincisi, tam da "Düzene karşı devrim!" olmalıdır.

Biz kurulu düzene karşı devrimci bir gençlik hareketi geliştirmek istiyoruz. Her biçimiyle bütün bir gençlik hareketini kucaklamak diye bir sorunumuz ve dolayısıyla hedefimiz olamaz. Bu toplumdaki sınıflar gerçeğini unutmak demektir. Kitlesel olmak iddiası taşıyan bir gençlik örgütü kendini açıkça devrimci olarak tanımlarsa bu onu bazı güçleri kucaklamaktan alıkoyar kaygısı tümüyle yersizdir. Biz işçi sınıfına ve öteki emekçi katmanlara mensup ya da hiç değilse bunların davasına yakınlık duyan gençlik kesimlerini kucaklamak ve harekete geçirmekle yükümlüyüz. Biz nesnel toplumsal konumlarıyla devrimden çıkarı olan ve dolayısıyla devrime akma potansiyeli taşıyan gençlik kesimlerini hedeflemeliyiz.

Devrimci bir parti olarak biz burjuva katmanlardan gelen gençlik kesimlerinden ne bekleyebiliriz ki? Sorun bunlardan belli sınırlı güçlerin devrime katılıp katılmaması olanağı değildir. Bu her zaman olmuştur ve olacaktır. Ama bu özel olgu bize genel sınıflar gerçeğini hiçbir biçimde unutturmamalıdır. Hiçbir zaman kendi ilkelerimizi, siyasetimizi, temel istemlerimizi burjuva katmanların sınırlarına ve dolayısıyla beklentilerine uyarlayamayız. Bunu bu ülkede yapan yeterince reformist parti ve grup var, bırakalım onlar yapmaya devam etsinler. Biz ise tersine, bilinçli bir tutumla, gençlik içerisinde sınıfsal temellere dayalı ideolojik-politik bir ayrışmayı zorlamalı ve hedeflemeliyiz.

Parti olarak her zaman devrimci gençliğin birleşik örgütlenmesini savunduk. '6●'lı yılların Dev-Genç'i ile '7●'li yılların başlangıç dönemindeki birleşik gençlik örgütlerini bunun olumlu örnekleri olarak öne çıkardık. Bu konuyu 2●●4 yılında bir kez daha iki bölümlük özel bir değerlendirme ile solun gündemine taşımaya çalıştık. Fakat bu çaba herhangi bir karşılık görmedi. Bir ara belki Genç Sen bunun kısmen de olsa bir olanağı olabilir diye düşündük, ama ondan da bir sonuç çıkmadı. Solun bilinen tablosu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı da değildir. Ama bu tablo karşısında çaresizce durup bekleyecek de değiliz. Hele de gençliğin hızla politize olduğu bir dönemde.

Bu durumda, gençlik hareketinin devrimci gelişme ihtiyaçlarına yanıt veren araçlar neyse, onları kendi bakış ve inisiyatifimizle yaratmakla yükümlüyüz. Önemli olan sözkonusu nesnel ihtiyacın anlamını ve mantığını doğru kavramak, ilkelerde ve izlenecek politik çizgide olduğu kadar örgütsel yapılanma ve işleyişte de bunun gereklerine uygun davranabilmektir.

Tasfiyeci çürümeye karşı devrimci sınıf mücadelesinde ısrar!

Girmekte olduğumuz yeni tarihsel dönemin, devrimci bir sınıf hareketini ve onu geliştirmekte kilit rol oynayacak devrimci önderliği yaşamsal bir ihtiyaç haline getirdiği tartışmasız bir olgudur. Günümüz dünyasında hızla bu ihtiyacın karşılanmasına evrilecek bir tablo yazık ki henüz söz konusu değildir. Tunus ve Mısır'daki büyük halk hareketleriyle başlayan, emperyalist merkezlerde yankısını bulan ve en son geçtiğimiz yaz Türkiye, Brezilya ve Mısır'da yeni bir düzeye sıçrayan dev kitle hareketleri, yarattıkları etkiler ve oluşturdukları atmosferle, devrimci mayalanmaya şüphesiz şimdiden büyük katkılar sundular. Fakat hiçbiri kendiliğindenlik sınırlarını aşamadı.

Öte yandan, nereden bakılırsa bakılsın emperyalist-kapitalist sistem artık istikrarını dönülmez bir biçimde yitirmiş durumdadır. Dünya çapında etkisini sürdüren büyük bir iktisadi bunalım ve bunun şiddetlendirdiği emperyalist nüfuz mücadeleleri, hemen herşeyi bir belirsizliğe sürüklemektedir. Emperyalist-kapitalizmin zayıf halkalarında herhangi bir anda nasıl bir gelişmenin yaşanacağı artık belli değildir. Emperyalist güçlerin eskisi gibi uzun erimli planlar yapmasının koşulları da giderek ortadan kalkmaktadır. Yeni dönemin ayırdedici özelliklerinden biri, egemenlerin krizi ve belirsizliği kısa dönemli hesaplarla yönetmesidir. Bir başka deyimle, hemen her şeyin değişebildiği, dengelerin altüst olduğu bir konjonktürdür sözkonusu olan.

Krizin ve belirsizliğin göbeğindeki Türkiye

Haziran Direnişi'yle başlayan süreç ve bugüne kadarki gelişmeler, Türkiye'de de hemen herşeyin her an altüst olma potansiyeli taşıdığını teyit etmiştir. Haziran Direnişi, Kürt sorununda "çözüm süreci" ile estirilen tasfiyeci rüzgarın hayli güçlü olduğu bir aşamada, kimsenin beklemediği bir anda "Demokles'in kılıcı" rolünü oynadı. Sonraki gelişmeler, Haziran'ın yarattığı sarsıntılar altında şekillendi.

Gerek dinci-gerici güçler arasında sürmekte olan iktidar dalaşının kızışmasının, gerekse "çözüm süreci" yalanının sürdürülmesindeki zorlanmanın, Haziran Direnişi'nden bağımsız anlaşılması mümkün değildir. Direniş dinci gerici koalisyonunun parçalanmasını hızlandırmış, Tayyip Erdoğan kliğinin emperyalist merkezler nezdindeki güvenirliğine büyük bir darbe vurmuş, bu süreç 17 Aralık operasyonuna kadar varmıştır.

2013 yılının ilk beş ayı boyunca toplumsal gündeme damgasını vuran ve AKP'nin elini hayli rahatlatan "çözüm süreci"nde ise en temel argümanı olan "demokratikleşme" sorunu üzerinden gerçekte bir çöküş yaşanmıştır. AKP'nin, bilinen keyfi ve kuralsız despotizminden vazgeçmek şöyle dursun, kitle mücadelesi karşısında tek politikasının ve tercihinin daha fazla faşist baskı ve devlet terörü olacağı bir kez daha doğrulanmıştır. Oluşan tabloda bir yandan dinci-gerici güçler arası iktidar kavgası alevlenirken, bir yandan da geniş yığınlarda "çözüm süreci" sayesinde yaratılan temelsiz umutlar büyük oranda yıkılmış bulunmaktadır.

Yerel Seçimlere kadar salt AKP değil fakat genel olarak sermaye düzeni hesabına da yıpratıcı bir sürece tanık olduk. Dinci-gerici güçler arasındaki dalaşma bir yandan sayısız rezaletin ortalığa dökülmesine yol açarken, bir yandan da düzenin ve devletin tüm

biçimsel kurumlarının ve işleyişinin paspasa çevrildiğini gösterdi. Aslen Eylül başlarında çöküşü kabul edilmiş olan "çözüm süreci" ise AKP'nin oyalama ihtiyacından ve Abdullah Öcalan'ın tercihlerinden kaynaklı, salt açıklama sınırlarında devam ettirilebildi.

Bu gelişmeler, düzenin yeni düzeydeki siyasi krizinin aşılmasının başlangıç adımı olarak her şeyin yerel seçimlere ertelenmesini koşullamaktaydı. Batılı emperyalist efendilerin dayattığı terbiye için, AKP'nin ve şefi Tayyip Erdoğan'ın gözle görülür bir oy kaybı yaşaması bekleniyordu. Fakat sonuç beklendiği gibi olmadı. Seçimin ortaya çıkardığı tablo Tayyip Erdoğan'ı ve AKP iktidarını saldırganlaştırırken, düzenin öteki güçlerini yeni arayışlara yöneltmiştir.

Devrimci kitle mücadelesinin potansiyelleri

Toplumsal gündeme seçim atmosferinin damgasını vurduğu günlerde yaşanan Berkin Elvan eylemleri ise Haziran Direnişi'ni yaratan birikimin canlılığını koruduğunu ortaya koydu. Seçim sonuçları, ilkin bu birikimi dışa vuran dinamiklerin henüz edilgen yığınları peşinden sürükleyecek bir güce ulaşmadığını, ikinci olarak da düzen cephesinin kitleleri taraflaştırmak ve böylece yedeklemek olanaklarını kaybetmediğini göstermektedir. Devrimci mücadele açısından önemli olan ise, seçimlerin işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi konusunda ortaya koyduğu verilerdir. Bu açıdan durumun ne olduğunu anlamak için seçimlere bakmaya bile gerek yok. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin en temel mücadele mevzileri olan sendikaların ve devrim-sosyalizm davasını temsil iddiasında olan bir dizi sol çevrenin Greif Direnişi karşısındaki ibret verici tutumu gereğinden fazla bir fikir vermektedir.

Sonuçlar bir kez daha tanıklık etmektedir ki, işçi sınıfı ve emekçi kitleler düzen güçlerinin, en başta da dinci-gericilik ile milliyetçi faşist akımların etkisine terk edilmiş durumdadır. Bunu görüp de sınıfı örgütlemek alanında kıllarını kıpırdatmayanların, her şeyi parlamenter hayallerine üzerinden ölçmeleri şaşırtıcı değildir.

Oysa seçim öncesinde olduğu gibi, yeni dönemde de gündemi belirleyecek olan, yılların birikimine dayalı olarak dışa vuran militan kitle mücadelesidir. Gelişmelere toplumun devindirici gücü olan devrimci kitle mücadelesinin değil de tasfiyeci legalizmin penceresinden bakıldığında bunun anlaşılması mümkün olmaz. Nitekim yeri geldiğinde toplumsal-siyasal gelişmelere etkisi olmayan edilgen kitlenin tutumu, özellikle bu kitlenin seçim süreçlerindeki tercihleri, siyasal mücadelenin belirleyeni olarak sunulabilmektedir.

Günümüzde bunun bu denli geniş ölçekte kabul görmesi, Türkiye solunun ana gövdesiyle başarı ve başarısızlığı sandıklar üzerinden ölçmesi, sol hareketin yaşamış olduğu tasfiyeci savrulmanın vardığı aşamayı göstermektedir. Tasfiyeci legalizmin ve parlamentarizmin sol siyasal cephede kazandığı güç ve siyasal atmosferdeki ağırlığı, gelinen yerde devrimci ilke ve değerlerin, bunların yön verdiği devrimci politikaların "modası geçmiş" klişeler olarak damgalanmasına yol açabiliyor.

Nitekim Türkiye sol hareketi, geçtiğimiz dönemin temel gelişmelerine düzeni yıkma stratejisinin taktikleriyle değil, düzen içinde alternatif olma hevesleriyle yaklaştı. Bunu "tasfiyeci çözüm" sürecinin toplamı ve seçim sürecinde artık genel kabul görmüş olan parlamentarist çizgi yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Reformist sol Haziran Direnişi karşısında da daha ilk anlardan başlayarak dalgakıran rolü oynamaya, onu düzen sınırlarında tutmaya çalışmıştı. Kendisini aşan militan kitle hareketinin yarattığı atmosfere ise yalnızca AKP'yi sandıkta devirmek ve alternatif olarak çıkmak çerçevesinde bir anlam biçmişti. Keza düzen güçlerinin gerici dalaşması da reformist solun tümü açısından seçimlerde sol alternatif olmak çerçevesinde ele alındı.

Oysa, düzen içi taraflaşmanın bu denli güçlü olduğu, bunun sınıf ve emekçi kitleler içinde karşılık bulduğu mevcut koşullarda, burjuvazinin işçi ve emekçiler üzerindeki ideolojik-politik, kültürel ve ahlaki hegemonyasını kırmanın yegane alanı üretim alanları, yegane yolu da fiili-meşru militan mücadeledir.

Devrimci önderlik boşluğu ve partinin sorumlulukları

Bütün bu gelişmeler ve olgular yeniden ve yeniden göstermektedir ki, solun genel olarak Türkiye'de devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek gibi bir iddiası da, çizgisi de, niyeti de yoktur. Bu sorumluluk tek başına partimiz TKİP'ye kalmış durumdadır. Aynı anlama gelmek üzere işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacını karşılamak da...

Nitekim partimiz, son yılların tüm gelişmelerine bu çerçevedeki sorumlulukları ve görevleri üzerinden yaklaşmaktadır. Tasfiyeci rüzgarın gücü ve reformist atmosferin ağırlığı karşısında devrime hazırlık bayrağını ısrarla dalgalandırmaya devam etmektedir. Tüm güç ve olanaklarını siyasal sınıf çalışmasına yönelterek, buradan aldığı güçle toplumsal düzeyde devrimci odak olma sorumluluğunun üstesinden gelmeye çalışmaktadır. Üstelik bu, solda yalnızlaşmak, hasmane tutumlarla karşılaşmak pahasına korunup güçlendirilen bir ısrardır. Son dönemin başlıca gelişmeleri olan "çözüm süreci", Haziran Direnişi, düzen güçlerinin iktidar dalaşması ve yerel seçimler karşısındaki tavrı bunun dolaysız tanığıdır. Bu süreçlerde solun ana gövdesi şu veya bu yöne savrulmalar yaşarken, TKİP devrim ve sosyalizm fikrini işçi ve emekçi kitleler içinde yaymaya, devrimci kitle mücadelesini büyütmeye yoğunlaşmıştır.

Militan bir işçi direnişinin tuttuğu ayna

Bugün devrimci iradeyi, iddia ve ısrarı sürdürmek bile tasfiyeci çürüme ve yozlaşma karşısında gerçek bir güç olmanın ifadesidir. Tasfiyeci savrulmanın son raddesine varanlar geçici olarak güç kazansalar bile, bu onların reformist hayallerinin döne döne kırılmasını engelleyemiyor. Yeri geliyor "çözüm süreci" aldatmacasının patlamasıyla, yeri geliyor seçim sandıklarının hezimetiyle bunalımlara kapılıyorlar. Yeri geliyor, Haziran Direnişi gibi militan bir eylemlilik karşısında korkuya kapılarak hareketi dizginlemeye çalışıyorlar. Ya da, bir Greif direnişi bile tüm gericiliklerini, sınıf mücadelesinden ne anladıklarını, sınıf ve emekçi kitle mücadelesinin mevzilerini hangi hesaplarla işgal ettiklerini tabak gibi açığa çıkarıyor.

Devrimci örgütte, devrimci politikada, devrimci çizgide ısrar ise yavaş, alabildiğine zorlu ama er geç sonuçlarını üretmeye devam etmektedir. Partimizin dolaysız emeğinin ürünü olan tek bir fabrikadaki militan bir işçi direnişi bile onlarca reformist akımın seçim meydanlarında yaratamayacağı sonuç ve etkiler yaratabilmiştir. Bu, devrimci sınıf çizgisinin tasfiyeci reformizme, onun kof "demokratikleşme" siyasetine karşı başarısıdır.

Greif aynı zamanda devrimci bir siyasal sınıf hareketini inşa etmek için siyasal sınıf çalışmasında ısrar etmek dışında bir yol olmadığının ispatıdır. Partimiz en başından itibaren işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının ancak sınıf ve emekçi kitlelerin üretim birimlerinden kavranmasıyla, bilinç ve örgütlenmesinin özdeneyimleri temelinde ve hareket-eylem içinde geliştirilmesiyle, bu temelde siyasallaştırılmasıyla karşılanabileceği gerçeğinden hareket etti. Eğer bunda ısrar edilmese, sınıfla anılan bir parti olamazdı. Örgüt ve kadro yapısını sınıf devrimciliği temelinde şekillendiremezdi. Ve şayet partimizin uzun yılları bulan, uzun soluklu, zorlu, inatçı devrimci yüklenmesi olmasa, mevcut koşullarda böylesi militan direnişlerin onurunu taşıyamazdı.

Yeni döneme artık daha büyük bir özgüven ve moralle giriyoruz. Greif Direnişi partinin tüm faaliyetini sanayi havzalarında yoğunlaşan, hedef birimlere kilitlenen sistemli bir siyasal sınıf çalışması olarak örgütleme ısrar ve iradesinin berrak bir yansımasıdır. Hedef birimlere dayalı, sistemli ve sürekli bir siyasal sınıf çalışmasında her çabanın eninde sonunda karşılığını bulacağı, hızlı güç olma hevesiyle kolaya yönelimin ifadesi olan salt genel politik çalışmanın ise suya yazılmış tüketici bir emek olduğu çarpıcı bir biçimde karşımızda durmaktadır.

Yeni Greifler, tüm yerel örgütlerimizin ve her bir yoldaşımızın yeni dönemdeki temel yönelimi olmalıdır. Önümüzdeki sürece bu hedefle yaklaşmalı, genel etkilenmelere ve geçici olana aldırmadan dönemi siyasal sınıf çalışmasını yoğunlaştırarak kucaklamalıyız.

Direniş, sınıf ve bilinç

Emperyalist-kapitalist sistemin egemenliğinde gerçeklik çoğu zaman bir sis perdesiyle örtülüdür. İdeolojik araçlarını seferber ederek dört koldan işçi ve emekçileri kuşatan büyük tekeller ve onların hizmetindeki burjuva devlet kurumları, yarattıkları sahte dünyayı "mutlak gerçek" ilan ederler. Kesintisiz yayılan toz-dumanla gözleri köreltilen emekçilerin azımsanmayacak bir kesimi, "olağan" dönemlerde yaratılan bu yapay dünyanın gerçek olduğu yanılsamasına kapılırlar.

Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin belirgin olduğu kapitalist toplumda, "olağan" dönemler geçici olmaya mahkumdur. Dolayısıyla egemen sınıflar tarafından uydurulan sahte gerçeklik de geçicidir. Zira bu sistemin ürettiği uzlaşmaz çelişkiler "olağan" dönemleri sık sık kesintiye uğratır. İşçi sınıfı ve emekçilerin harekete geçtiği her yerde gerçekliği örten sis tabakası dağılmaya başlar. Buna rağmen, toplumsal hareketler devrime ulaşıp sistemi yıkana kadar, burjuvazi tahrip olan sis tabakasını şu veya bu düzeyde tamir edebilmektedir, kuşkusuz yeni bir toplumsal hareketlilik başlayana kadar...

"Olağan" dönemlerin bilinci

"Verili bilinç", nesnel koşulların ürünü fakat nesnel sınıf ilişki ve çelişkilerini kavramaktan uzaktır. Verili bilinç durumunu, işçi sınıfına mensup bireylerin kendi sınıflarının varlığından habersiz olmaları şeklinde tanımlamak da mümkündür. İşçi olduklarının farkında olsalar da, verili bilince dayalı bu sınırlı farkındalık, kapitalist toplumun iki temel sınıfından biri olan işçi sınıfının gücünün ve yeni bir dünyanın kurulmasındaki eşsiz rolünün bilincinde değildir.

Tek tek işçilerin, mensubu oldukları sınıfın yıkıcı/kurucu gücünden, geleceği temsil etmesinden, gerçekliği değiştirme ve yeniyi kurma tarihsel misyonundan bihaber olmaları, bu muhteşem gücün "olağan" dönemlerde atıl kalmasından dolayıdır. Kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfının atıllığı devam ettiği sürece, burjuvazinin siyasal sınıf iktidarı kendini yeniden üretme imkanı bulur. Zira, mücadele içinde bu bilinç düzeyini aşana kadar, işçi sınıfı tarihsel misyonunu oynayamaz.

"Olağan" koşullar devam ettiği sürece, işçi sınıfı, egemen sınıfların şu veya bu kesiminin peşine takılır. Sermaye sınıfının çıkarlarını pervasızca savunan, her icraatıyla işçi sınıfına saldıran AKP iktidarının, buna rağmen emekçilerden yaygın destek alabilmesi, sahte gerçekliğin bilinç ve davranış tarzı üzerindeki etkisinin çarpıcı dışavurumlarından biridir. Burjuvaziye karşı eyleme geçene kadar işçi sınıfının hareket tarzı, bu bilincin pratikteki dışavurumu olarak yankılanır.

İzleyici eylem alanında

Yanılsamalı bilincin sınırlarında kalındığı sürece, işçi sınıfı edilgen bir izleyici konumundadır. Nesnel koşulların, diğer bir ifadeyle kapitalist üretim ve bölüşüm ilişkilerinin zorlamasıyla eyleme geçen sınıf bölükleri, özellikle öncüleri şahsında yaşadıkları bilinç sıçramaları sayesinde, edilgen durumdan aktif konuma geçerler. Böylece seyirci sahaya inmiştir.

Eyleme geçen işçilerin yarattıkları taban örgütlülüğü, özgüven, dayanışma, bir sınıf olarak davranma ve mücadele etme, dostu ve düşmanı tanıma sürecinde yeşeren sınıf bilinci, mücadele süreciyle gelişip serpilir. Sistemin ideolojik aygıtları tarafından kuşatılan bilinç, burada işçinin kendi sınıfının bilincine varması ile zincirlerini parçalar. İzleyici bir kez sahaya inmiştir, artık tribünde pasif bekleyişi reddetmektedir. Zira sınıf bilincine ulaşarak kuşatmayı yardığında, kendi hakikatini

yeniden kurabilmek için hareket tarzını da değiştirecektir.

Parçadan bütüne doğru yadsıma

Mevzi direnişler çoğu zaman bir kapitalistle yaşanan çatışmanın ürünü olarak gündeme gelir. Başlangıçta böyle olması doğal, hatta çoğu zaman kaçınılmazdır. Gerçekte bir kapitalist işletmedeki direniş, bu işletme şahsında bir sistem olarak kapitalizmle çatışmaya girmektir aynı zamanda. Bundan dolayı fabrikadaki ağır çalışma şartları, düşük ücretler ve fiili baskılara karşı başlayan direnişler, iki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi görünür kılarak, eylemci işçilerin bilincinde sıçramalı gelişimin koşullarını da yaratır.

Bir kapitalisti hedef alarak pratik bir hal alan sömürü ve köleliğin yadsınması, bir sistem olarak kapitalizmin yadsınmasına doğru yol alır. Sistemin dayattığı hakikati yıkmak için başlayan eylem, parçada bunu nihai sonuçlarına ulaştırmanın mümkün olmadığını açığa çıkartır. Nesnelin farkına varmaya başlayan bilinç, parçadan bütüne yönelir, tek bir kapitaliste karşı başlayan mücadelenin kapitalizme karşı mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini fark eder ve buna uygun bir davranış çizgisi geliştirmeye başlar.

Eylemci işçiler nezdinde görünür hale gelmeye başlayan nesnel gerçeklik, sahte hakikati veri kabul eden yanılsamalı bilincin aşılmasının koşullarını da yaratır. Nitekim sıçramalı gelişim mücadelenin bu aşamasında somut olarak kendini gösterir ve parçadaki sorunlara çözüm bulmak amacıyla başlayan mücadele, eylemci sınıf bölüğü şahsında sermaye egemenliğine karşı mücadeleye dönüşür.

Bilinç dönüşümünde öncü müdahale

Sınıf devrimcileri ve sınıfın öncü-ilerici kesimleri, sistemin dayattığı yanılsamalı bilincin aşılması ve gerçek bilincin gelişmesi, işçi sınıfının kendi gücünün ve misyonunun farkına varabilmesi için yoğun bir çaba harcarlar.

Sınıf eksenli çalışmada öncü müdahale, sınıfın çarpıtılmış hakikatin yansıması olan bilinçten kurtulabilmesi noktasında kritik bir önem taşır. Hem sınıf devrimcilerinin hem sınıfın öncülerinin eğitiminde, mücadele yeteneği ve pratik deneyim kazanmalarında önemli bir rol oynar. Sınıf devrimcilerinin bilincinin pratikte sınanması anlamına gelen bu çalışma, işçilerin bilincinin eylem içinde ve gerçeğe uygun şekilde yeniden kurulabilmesi açısından da vazgeçilmezdir.

Sınıf harekete geçene kadar, sınıf devrimcilerinin çabasının yankıları fazla hissedilmez. Ama hareket bir kez başladıktan sonra, sınıfın eylemindeki dışavurumu somut bir hal alır.

Kapitalistlerle kavgaya tutuşan işçi sınıfı bölükleri ilk adımı, tam farkında olmadıkları/bilince çıkarmadıkları nesnel koşulların zorlamasıyla atarlar. Bu aşamada sınıf, egemenler tarafından uydurulan yapay hakikate itiraz eder ve değiştirme isteğiyle harekete geçer. Sınıflar mücadelesinde grev, direniş, işgal vb. eylemler, bilincin yanılsamalardan arınması ve nesnel olanı kavrayarak gerçeğe dönüşmesi yönünde güçlü bir itki sağlarlar.

Nesnelliğin dayatmasıyla öznel hakikatini değiştirmek için harekete geçen sınıf, nesnel hakikati hızla kavramaya başlar. Sis dağılır, tablo netleşir, dost ve düşman kendini belli eder. Uzlaşmaz iki sınıf, zıt iki dünya daha görünür hale gelir.

Nesnel gerçekliğin farkına varmak, öznel hakikati değiştirmenin, nesnel hakikati değiştirmekle dolaysız bağ içinde olduğunun hissedilmesini sağlar. Mücadele içinde gerçeğin sarsıcı olaylarıyla karşılaşan işçilerin, "Sınıfımız adına direniyoruz" şiarını yükseltmeleri, hızla değişen ve sıçrama gerçekleştiren bilincin dışavurumudur.

Öncü kesimleri başta olmak üzere işçi sınıfının bu değişim sürecine girebilmesi için yeni Greifler, yeni Çelmerler örgütlemek, yeni dönemin Kaveller'ini, Paşabahçeler'ini, Sungurlar'ını yaratmak gerekiyor. Direnişlerin yaygınlaştırılması ve sınıfın bilicinde yaratacağı sıçramalı gelişim, aynı zamanda devrimci sınıf hareketinin gelişiminin koşullarını

oluşturacaktır.

Sahte hakikati yıkıp yeni bir dünya kurmak!

Egemen sınıfların dünya görüşü "olağan" dönemlerde işçinin bilincini de istila eder. Özel mülkiyetin, ücretli emek sömürüsünün, yağmanın, zorbalığın ve bu temeller üzerinde yükselen burjuva iktidarın işçi sınıfı tarafından da "meşru" kabul edilmesinin gerisinde bu vardır. Mücadele ve direniş süreçleri, bilinci bu yanılsamadan kurtarmanın nesnel koşullarını hazırlar.

Nesnel koşulların oluşması, işçi sınıfının nesnel gerçekliği kavraması ve buna uygun bir hareket tarzı geliştirmesi için yeterli değildir elbette. Tam bu noktada öncü müdahalenin kritik önemi belirgin bir hal alır. Nesnel koşullar oluşmadan, salt öncü müdahale, işçi sınıfının sınıf bilincine ulaşmasına yetmez. Yine de öncü müdahale, sınıfın kendisi için sınıf haline gelmesini sağlayacak koşulların oluşma sürecini hızlandırır, öncünün deneyim kazanmasını sağlar ve bilimsel sosyalizmle sınıf hareketinin örgütsel birliğini gerçekleştirmenin koşullarını hazırlar.

Burjuvazinin dayattığı sahte hakikati reddederek harekete geçen sınıf, kendi hakikatini bilince çıkarma ve yeni bir dünya yaratma mücadelesine yatkın hale gelir. Hareketin başlaması ve belli bir noktaya kadar gelişmesi "kendiliğinden" gerçekleşebilir. Ancak hareketin daha ileri bir evreye sıçraması, kendiliğinden harekete geçen sınıfın kendisi için sınıf konumuna yükselmesi, öncü müdahale ile mümkün olabilir. Sahte hakikatleri yıkıp, sınıfsız ve sömürüsüz yeni bir dünya kurmanın yolunu açmak için yeni Greifler, yeni direniş mevzileri yaratmaya!

Kendi gündemini yaratmak...

(Baştarafı s.31'de)

gelişen süreçte de, fabrika önündeki ve DİSK binasındaki direnişle de uluslararası düzlemde gündem oldu. Greif patronu ile birlikte başta Hadımköy civarındaki fabrikaların patronlarının, devletin, sendikaların, siyasetlerin, avukatların, akademisyenlerin, işçilerin, emekçilerin, gençlerin gündemindeydi.

Tecrit edilmeye çalışılmasına rağmen kamuoyuna mal olmuştur!

Greif işçileri açık bir şekilde tecrite uğradı. Kimi sol güçler basınında direnişe yer bile vermedi. Sendikal alanda önce sıradanlaştırılmaya çalışıldı, sonra açık bir saldırganlıkla karşı karşıya bırakıldı. Greif, yaşadığı her türlü yok sayılma, saldırganlık ve karalamaya rağmen, kendi öz gücüyle uluslararası düzlemde kamuoyuna mal oldu. İşçi sınıfının devrimci potansiyelini, yaratıcılığını gösteren bir örnek oldu.

Görünür olmasını engellemeye çalışan sol basın bile Greif işçilerinin yaptıklarını yer yer görmezden gelemedi. Nasıl ki Haziran Direnişi'ni penguenlerle örtmeye çalıştılar ama başarılı olamadılarsa, Greif'in de üzerine örtü örtemediler. Hayal güçleri o kadar daralmıştı ki, Greif işçilerinin yapabileceklerini düşleyemediklerinden, üzerini örtmeye çalıştıkları örtü küçük kaldı.

Sınıfın özgücüne dayanarak gündemi belirleyen olmalıyız!

İki sınıfın karşı karşıya geldiği bir dünyada dengelere göre belirlenir her şey. Güçlü ve kararlı olan belirleyicidir. İşçi sınıfının gücü örgütlülüğünden, hak arama bilincinden ve kendi iktidarına yürüme iradesinden gelir. Kendi gündemiyle kendi yolunda yürüyen yeni Kaveller, yeni 15-16 Haziranlar, yeni Greifler yaratabilmek, kendi özgücünün ve haklarının bilincinde bir sınıf ve onu oluşturan işçi bölükleri yaratabilmekten geçer.

Greif direnişi...

Kendi gündemini yaratmak, kendi tarihini yazmak!

R. E. Rüzgar

Uzlaşmaz iki sınıfın olduğu, bu iki sınıfın karşı karşıya geldiği bir dünyada yaşananlara sınıfsal bir pencereden bakar, bakışımızı, gündemimizi pencerenin açıldığı yönden belirleriz. Sınıfsal bilincimiz, güç dengeleri vb. etmenler de pencerenin açıldığı yönü etkiler.

Kapitalist sistemin egemeni burjuvazi, toplumsal yaşamı istediği gibi düzenlemeye çalışır. Sömürüsü devam etsin diye köleliğe boyun eğilmesini sağlar ve bunu kanıksatır. Bunu her türlü araç ve aygıtıyla yaptığı gibi, gündemi kendi ihtiyaçlarına göre belirleyerek de insanların nasıl düşüneceğini, neyi tartışacağını şekillendirmeye çalışır.

Resmi tarih hep egemenler tarafından yazılmış olsa da, işçi sınıfının, ezilenlerin yarattığı, dünyayı sarsan örnekler egemenlerin tarihini parçalamış ve silinmeyecek şekilde tarih sayfalarında yerini almıştır. Kendi gündemini yaratmak ve böylece kendi tarihini yazmak, ancak kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda hareket etmek ölçüsünde mümkün olur. Kölelik zincirlerini kırmak için başkaldıranların mücadelesi, zafer kazanılsın veya kazanılmasın, toplumun gündemine girer.

Sermaye nasıl ki kendi gündemini belirliyor ve bu gündemi açık bir dayatma ile gündemleştiriyor ve beyinlere işliyorsa, tersinden biz de kendi tarzımızda kendi gündemimizi "dayatmalı"yız. Kendi gündemini kendisi belirleyen savrulmaz. Kendi planını hayata geçirmeye çalışır. Kendi yolunu yürürken de gündem oluşturur.

Greif'de işgal ateşini yakan ve direniş bayrağını yükselten işçiler de kendi gündemlerini ortaya koyarak ve yarattıkları örnekle kamuoyunun gündemine oturdular.

Greif işçileri sınıf mücadelesi tarihinde yerini almıştır!

Greif işçileri, sendikalaşma süreciyle birlikte kendi iradesi ile hareket eden bir örgütlülük yarattı. Patronun köleliğinden kurtulmaya çalışan Greif işçileri, sendika patronlarının da hegemonyasından kurtulmaya çalıştılar. Patronun ne vereceğini veya sendikanın nerede uzlaşacağını bekleyen değillerdi. İşçi sınıfının hak alma mücadelesinin sermaye devletinin yasal sınırlarına sığmayacağını bilerek gereken adımları attılar. Kararlı ve taviz vermeyen bir tutum izleyerek kendi taleplerini ortaya koydular. Taleplerinden geri adım atmadılar ve gündemi belirleyen oldular.

Gerçekleştirdikleri toplantılarda tabanın kolektif tartışması sonucunda taleplerini belirlediler ve inisiyatif hep kendilerindeydi. 44 taşerona karşı, Greif patronuna karşı, emperyalist tekel ile işbirliği içerisinde olan sermaye devletine karşı, patronların yanında yer alan sendika bürokratlarına karşı açık bir savaş başlamış oldu. Tüm ikna çabaları, korkutma-sindirme hamleleri, kırıntı vererek kandırma düşünceleri bir iradeye çarptı. Tüm bunlarla, kendi haklarını, geleceklerini ve onurlarını korumak için yola koyulan işçi sınıfının bir bölüğünün, kendi gündemini belirleme ve gündeme oturma örneği ortaya çıkartıldı.

İşçilerin gerçekleştirdiği her eylem sınıf hareketinde oluşan birikime katkısını yapar. Ama bazı eylemsellikler vardır ki, harekette ileriye doğru bir sıçrama yaratır. Böylesi eylemsellikler bilinçlendirici, örnek yaratıcı, yol açıcıdır. Greif tam da böyle bir örnektir. Bunun içindir ki, işgal boyunca da, polis saldırısıyla

(Devamı s.30'da)

Greif Direnişi: Sınıf hareketinde yeni bir dönem!